

ახალგაზრდათა საერთაშორისო დღე

მოდის ხალხით ახალგაზრდობა,
მოდის ახალი აღმშენებლობა,

მის წინ ცახცახით მიწას იხეთქენ:
ქველი ღვსო, წიხი და ქველი ყოფა..

— თუ ღმერთი გრწამს, ამისხენი ერთი: რა არის ეს ინდუსტრიული რევოლუცია?!

— რით ვერ გაიგე? „ინდუსი“ — ეს ინდოეთის მცხოვრებელია, „ტრაბალი“, აბა ქე იცი, რაც არის.

— არაფერი მესმის.
— რამდენი გაგონება უნდა? სულ არის ორი სიტყვა მორჩა და გათავლა.

— მერე და მარტო ამის გაგებას უნდა ეს ხუთწლიანი გეგმაო, ეს ტემპიო, ეს რაციონალიზაცია, სტაბილიზაცია, თუ რამდენი რაზაცია?!

— ჰე! შენ ჯერ პოლიტიკურ ანაბანაზე, როგორც ვხედავ, სრულიად მწყურადად ბრძანებულხარ. ვატყობ, რომ სულ თავიდან მომიწყვეს დაწყება.

— დაიწყე, სულ ერთია, სწავლა მაინც უფასოა უცოდინარობის სალიკვიდაციო სკოლაში და რა გენაღვლევა.

— მაშ, კარგი, ყური მიგდე. ხოშ იცი ჩვენი ხელმძღვანელი პარტიის ლოზუნგი, რომელიც ჩვენ დიდმა ბელადმა გვიანდერდა?

— ლოზუნგი ერთობ ბევრი გამიგონია.

— მე ერთზე მოგახსენებ: „დავეწიოთ და გავასწროთ“.

— ამას რა დიდი ცოდნა უნდა: ვისაც დავეწევი, იმას კიდევაც გავასწრებ...!

— არა, შენი მუხლები ამბავი, რომ ვიცი, შენ ამას ადვილად შესძლებ, მაგრამ აქ მარტო გაქცევაზე კი არ არის საქმე.

— მაშ, აბა?!

— აბა და, ამ შემთხვევაში, მთელი ქვეყნის, საბჭოთა უზარმაზარი რესპუბლიკის, დედამიწის ერთი მეექვსედის სახალხო მეურნეობა უნდა წასწიო წინ იმდენათ, რომ ის ყველაფრით გაუსწორდეს ყველაზე მოწინავე კაპიტალისტური ქვეყნის მეურნეობას.

— მაგალითად?

— მაგალითად, ინგლისის, გერმანიის, გინდ ამერიკის...!

— არ გაწყინოს ფაფამ, პირი არ დაგწვას, სული შეუბერე.

— დიახ, სულს ვუბერავთ და არც იქ სუსტად, ზოგს რომ ჰგონია. ჯერ ჩვენი ატარა საქართველო იღვე. გასაბჭოების შემდეგ, აბა, რაები აგვოლა ანუ შევად, კარგათ დააკვირდი.

— არა, რაც მართალია, მართალია, აგებასა და გამგეობაზე ეს კომუნისტები მართლაც რომ მუდამ მზათ არიან...!

— მარტო, აი, ზაპსის, რომ ცეცხლსა და სინათლეს აჩენს, რამდენი სულის ბერვა დასჭირდებოდა. მაგა-

ლოთად, ასეთი ცეცხლის დანთებას ზაპსის დროს?!

— ღართლაც რომ გასაკვირია!.. ერ თხელ ჰაზაჩემს ზე კაჯალ ახალწელიწადს სრულიად მოულოდნელად ჩაუჭრა ცეცხლი კერაში. მოგვხსენება, თუ ახალწელს ცეცხლის ჩაქრობას როგორ „იბრძინდა“ ძველი კაცი. გამოვლვიდა თუ არა, ეცა თავის მაკაბელას და გაუჭულია ღამის სიბნელეში. ქიხში რომ შემობრუნდა, კერას შეუჭრუხურა, მარა ვიი შენს მტერს მისთანა: ერთი ცალი ნაკვერჩხალიც აღარ დახვდა შიგ — არიქ ბიქო ღათიას, დამკვიცლა მიძინარეს და რეზინის ბურთივით წამომავლო ზედ. გაჭკრა ტალკვესს, აბედი რაც დაც უტარგისი აღმოჩნდა; დიდხანს უჩააკუნა, სანამ ცეცხლს გაჩენდა. შემდეგ ანთებული აბედი ჩასდო კერაში, სიამყარა ბურბურულა, სიმინდი, ტაროს ხმელი გულები, ფიჩხი, შეშა და რა ვიცი, კიდევ რა. — აბა, დაუბერეო — და თვითონ შეუდგა იაივ მატახელას ტენას. ი დასანგრევ კერას ვუბერეო, ვუებრეო, ვუებრეო, თვალი და პირი ნაცრით ამომეცსო, ცხვირი და მკერდი — კვამლით. მაგრამ ცეცხლის ანთებას კი არაფერი ეშველა, სანამ ჰაპაჩემმა ერთი წიხლი არ ჩასტხო კერაზე მოყრილ შეშას, ხოლო სხეუნიდან მჭვარტილიანი ბულულის ბლუჯა არ ჩამოშვლიჯა და ცეცხლს არ შეუკეთა.

— მერე აინთო ცეცხლი?!

— არნთო, მაგრამ მე კი გამვლდა...!

— მერე დიდი სიძლიერის იყო ა ცეცხლი? ზაპსის დონი სინათლე ჰქონდა?!

— რას ამბობ? კამეჩებს ძლივს ვარჩევდი ათი ფეხის ნაბიჯზე, ხოლო ზაქებე კი ფეხებ შუა მებლანდებოდა...!

— ჰოო, მაშ კარგი სულის ბერვა გვცოდნია, თუ არა?!

— ჰაპაის ცხონებამ, კარგი!.. მაგრამ ეს „ინდუსი“, მაინც რა შუაშია, ეა კი ვერ გამოგია.

— ჰე! შენ, როგორც ვატყობ, სულ მაგალითებით უნდა გელაპარაკო. ახლა ერთი მითხარი: ინგლისი გაგიგონია? რამდენი ზაპსისთანა ნაგებობა, ჭარხნები და ფაბრიკები იქნება იქ, თუ იცი?!

— გამიგონია: „უთვალავი არის სო“..

— აბა, გემებს, ორთქლმავლებს, ატომებს და სხვას ვინ მოსთვლის, ჰო, და, როგორ ფიქრობ, ახლა, ისეთი ჰატარა ქვეყანა (30 მილიონი მ.ხორები) ისე ადვილად მოიძარაგებდა ყოველივე იმას, რომ „ინდუსები“ ახლა და შეძლებაც თავისთა-

ვის არ მოესარგებებოდა [და მოეჩხრა. ხომ იცი „ინდუსები“ თითქმის სამას მილიონამდე ხალხია.

— ესეც გამიგონია, მაგრამ რა შუაშია აქ იმათი „ტრაბალიზაცია“?!

— ჰე! რა დიდი ვაგება ამას უნდა? მართალია, ცოტას აძლევს, მაგრამ „ინდუსტრია“ ხომ ხელფასი უნდა, როცა ამ უკანასკნელს ამუშავენს ინგლისელი კაპიტალისტი?!

— მესმის: უნდა!

— ჰო და საიდან უნდა გააჩინოს ინგლისელმა კაპიტალისტმა ეს ხელფასი, თუ მუშების მიერ ნაწარმოები „უაბრკალები“ საღმე არ ვაპყიდა, მაგალითად, ჩვენში, რუსეთში, საქართველოში? კონტრაბანდა მაინც ხომ ვაგვიგონია?!

— როგორ არა!

— ჰო და აი, წარმოიდგინე ახლა, რომ ჩვენ ჩვენი ქვეყანა დავუშვით ინგლისს, როგორც ზაზარი, როგორც თავიანთ საქონლის გასასაღებელი ადგილი, რადგან ჩვენ თვითონ შევქმნით ასეთ საქონელს ჩვენს ფაბრიკებსა და ქარხნებში: რა მოუვა, თუ იცი, მას ამ შემთხვევაში?!

— რა მოუვა და ისტერიკა!..

— სწორედ რომ ისტერიკა: მუშებისათვის მისაცემ ხელფასზე დაუკლდება და დაემართება სწორედ ის რაც ფულარია კოტრიკაძის მოუვიდა.

— გაკოტრდება?!

— დიახ, რომ გაკოტრდება!..

— აბა, ახლა კი ვაგივე თუ რისთვის ითხოვდა მაკდონალდი და მისი მინისტრი ჰენდერსონი ამხ. დოგვალევესკისაგან ძველ ვალებს! გამიგონია: „დიდი ვაჭარი რომ გაკოტრდებაო, მიაღებებ, ძველ თამასუქებს დაუწყებებს ქექასო“.

— საქმე რომ მარტო თამასუქები: „ქექით“ გათავდებოდეს, კარავი, შენ ნუ მომიკვდე, მაგრამ სირთულეც სწორედ ამას იქით მიდის.

— სანამდის?

— სანამდის და ინდოეთამდის. სწორედ ის „ინდუსები“, ახლა რომ ინგლისის კაპიტალისტებისათვის მუშაობენ, ხილფასს რომ ვერ მიიღებენ თავიანთ ბატონებისაგან, ადგებიან და შეტრიალდებიან, ესე იგი, ხომ მიხვდი: პირს იბრუნებენ!..

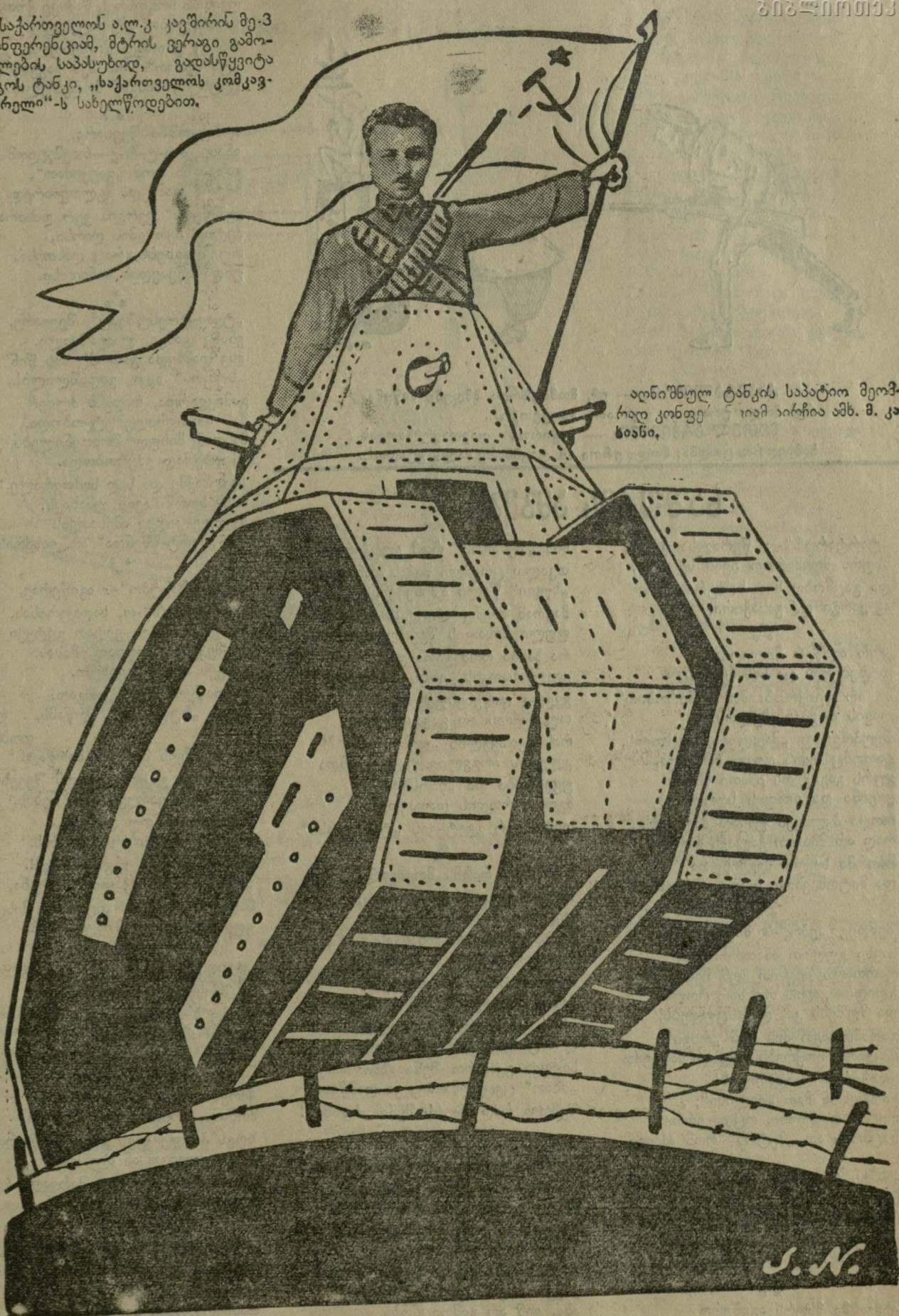
— ჰოო, მივხვდი, მივხვდი, რაც ყოფილა, ჩვენი ქვეყნის ინდუსტრიული რევოლუცია!

წამოიძახა დათიამ, ჩიბუხი პირში გაისწორა, ერთი რიხიანად გააბოლა, წამოავლო ზურგში თექა და გაუდგა თავის გზას.

გეორგული ზარები

საქართველოს ა.ლ.კ. ჯავჭიანი მე-3
კონფერენციამ, მტრის ვერაჯი გამო-
სვლების საპასუხოდ, გადასწყვიტა
ააგოს ტანკი, „საქართველოს კომკავ-
შირელი“-ს სახელწოდებით.

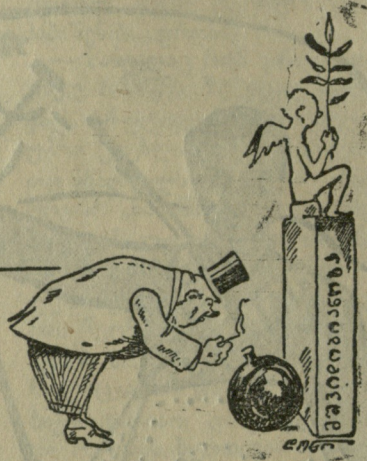
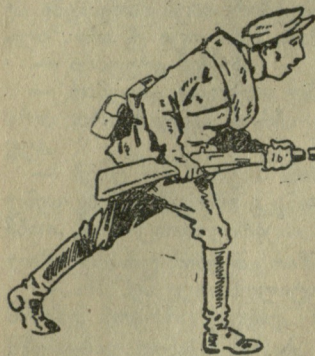

აღნიშნულ ტანკის საპატიო მეომ-
რად კონფე-
რენციამ აირჩია ახლ. შ. კა-
ბიანი.

ს.ს.

ვენი იცავს მუშაობიანობას

კაპიტალისტი: — ეჰ, მომბეზრდა ამდენი სიწყინა-რე! მოდი ერთი ეს ყუმბარა ავაფეთქო!..
წითელ-არმიელი: — საჭიროა თავდაცვისათვის სამხედრო ცოდნა: მოდი ერთი ამ ტიკინაზე ძალა ვცადო!..

საშურის აზრები

„ტარტაროზ“-ო წერილსა გწერ, მსურს მოვმართო ჩემი სტვირი, და გაცნობო მით ხაშურის ავ-კარგი და გასაჭირი.

ჯერ აგიწერ მილიციას, დიდებულს და სასახელოს, მე არ ვფიქრობ: მან „გმირობით“ თავის თავი ასახელოს.

შეუბოვრად „ძალღებს“ დასდევს, ფითომც იყოს დიდი ბრძოლა. უფროს გაგიქედს იმათი მხრით ყიჟინა და თოფის სროლა.

რაღა ჰკლავენ უხვად ძალღებს,, რად არ მიაქვთ ქალაქს ვარედ?

მხოლოდ სული შეგვიხუთა, და მიტომ ვართ მგლოვიარედ!..

შემდეგ „ეპო“-ს მივაკითხავ, სავეს გულთ ანათროლოი, ფართალს შიგნით მუნ შეიძენ, „დიდი“ კაცის თუ ხარ ცოლი. და მუშებს კი, დაქანცულებს, გაუამრთავთ მის წინ „რიგი“, მიკვირს: ნოქრებს რად არ ძალღუძთ დაიჭირონ თადარიგი?! განისენონ მათ „ივლისი“, რიცხვით, მგონი, იცდა ერთი, ნაცნობს ათ „მეტრს“ რომ აძლევენ,

გლესს რჩებოდა მხოლოდ ერთი, ნუ თუ მარტო აქ ფართალი ნაცნობს — კულაკს უნდა ერგოს? ვეჭვობ, გამგე ა-ლ-ე-ქ-სანდრე შენს ჩანგალს არ წამოიფოს!..

ეხლა მე მსურს აგიწერო რკინის გზისა დიდი კლუბი,

მის „შენობას“ რომ ვუტყვი, თვალთ ცრემლი მაქვს დანაგუბი. „ხუთი“ წელი აშენებენ, მაგრამ მაინც არ „დათავდა“, ფული მისთვის შეგროვილი, რა ხანია რომ გათავდა. კლუბისათვის, ვიცი „ზრუნავს“ ყველა დაწესებულება, თუ საქმეს არ გადაკეთებთ, რას გვიშველის „დებულება“?! კლუბის ირგვლივ უკვე გაჩნდა უგეგმობა და „ხაოსი“ მგონი, როდის დათავდება თვით ვერ გვეტყვის „ტენიკოსი“.

სახანძრო რაზმს მოვიგონებ, რადგან გულში დამისახანჯს, ცეცხლი, მათი ჩაქრობილი, მე ხაშურში არ მინახავს. მათთვის სიტყვა — დარიგება. აქ არას დროს არ თავდევს, მაშინ მოვლენ შემთხვევის დროს, როს „ხანძარი“ გათავდება. ლ-ა-ც-აბიძე არ გეწყინოს, სიტყვა გკადრო შენაკაზმი: „ძმაო“ ცეცხლმა თუ კი დამწვა, შემდეგ რად მსურს შენი „რაზმი“!

მსურს გაგაცნო, „ტარტაროზ“-ო. ს-ა-ხ-უ-ა-ძ-ე ჩვენი გ-ო-გ-ი, მაზედ ტყვილს არ მოგახსენებ, რადგან არ ვარ „დემავოგი“. ბიჭად ბიჭი ვაყვაცია, აქ ხაშურში ვინ არ იცნობს, „მეჭრთამეს“ და „ბიუროკრატს“, აბა, ვინ არ გამოიცნობს. უცაბედლათ თუ მოსტყუვდი

და თუ შენვედი გოგის წამად, ის არას დროს არ დაგინდობს, ღვინოს მოგთხოვს წამსვე, კრთამადი სამსახურით „მეარტელენ“. თანაც გმირად წოდებული, „ტარტაროზ“-ო, შენ ჩავგიქრე, ცეცხლი, მისგან მოდებული!..

აღმასკომში შევიარე, ვნახე პ-ე-ტ-რ-ე—თავმჯდომარე, გაზეთში რომ „გაეჭიმათ“, მიტომ დამხვდა მგლოვიარედ. „გამწერს“ ვერვინ ვერ დასძრავს პეტრე იყო ამის ღირსი, თუ შეიგნებს, რაც დასთესა, უნდა სწავდეს სინიღისი.

„ტყავ-ტრესტშიაც“ შევიარე, ვნახე გამგე ლალაშვილი, ისე დამხვდა ვითომც მის წინ „სუფრა“ იყოს გადაშლილი!.. გამიკვირდა, რადგან ძლიერ მას სიმთვრალე ეტყობოდა, მასთან მისულ მთხოვნელებს კი ის უხეზად ეპყრობოდა.

სად საქმე და სად სიმთვრალე, სამსახურში ვის უნახავს, ნუ თუ კიდევ ამისათვის მას „პარტ-წმენდა“ არ დასძრახავს.

ეხლა „ზაკტპო“-ს აგიწერავ, „ტარტაროზ“-ო, სადგურისას, რა ვქნა, ძმაო, ველარ გეტყვი მე შექებას „დიდათ“ მისას. გამგეს აღარ შეგვხვები, გამოაწყო საქმე კარგად, დღეს „ბუფეტში“, მრწამს, ლო-

თობა აღარ აწევს მუშებს ბარგად! სხვებს კი ვაკვრიო, რომ შეგვხო ჩემს თავს ვაძლევ ამის ნებას, მაგიდასთან თუ დაჯექი, არვინ გაქცევს ყურადღებას. თუმცა დიდათ გაგაკვირვებს „ოფიციატ“ „ქალთა“ კრება, სადილს „ზაკაზს“ დღეს თუ მისცენ ვფიცავ, ხვალე მოგესწრება!

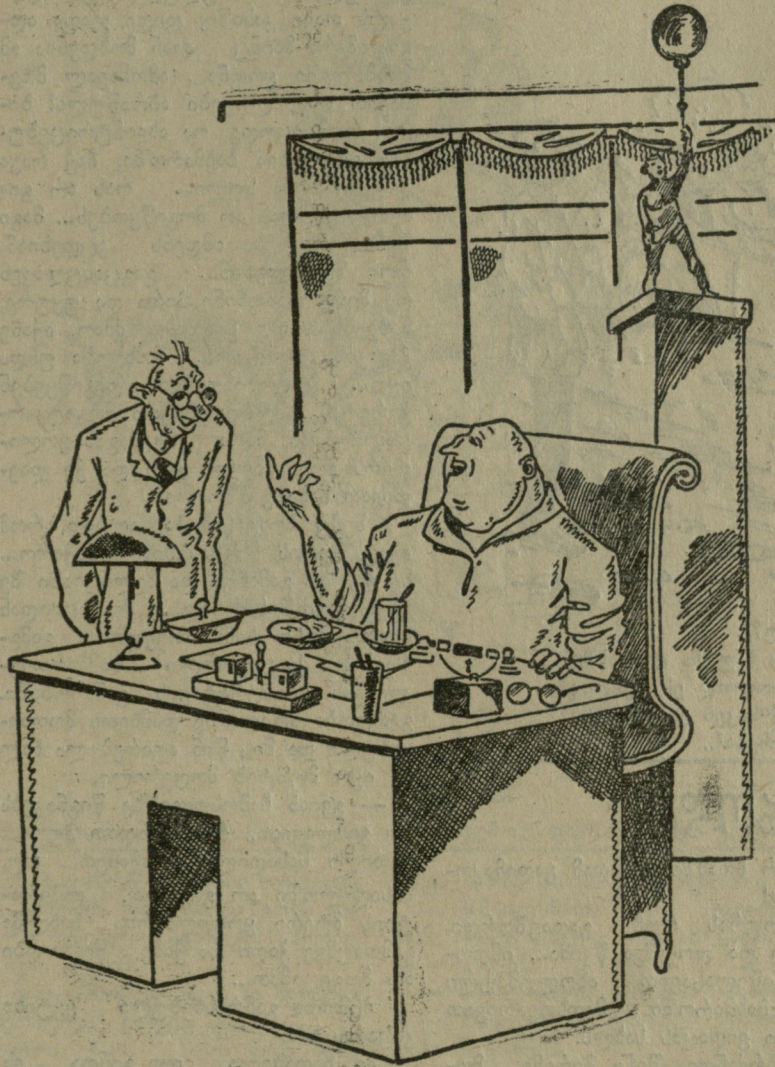
აწ მშვიდობით, „ტარტაროზ“-ო, აქ შევსწყვიტოთ ლაპარაკი, თუმც ბოლოს მსურს აგიწერო მე სურამის აგარაკი. ვინ არ გინდათ ქალთა შორის აქ არ იყოს ჩამოსული, ქმრები მათი საქციელით, მრწამს, არიან გულმოსულნი. ზოგს პავლე ყავს გულის სწორად, ზოგს ვალიკო ან თუ საბა, „პიონერთა“ მოკლე შარვალს მოგაგონებთ მათი კ-ა-ბ-ა-...

„ტარტაროზ“-ო, აქ თუ მოხვალ, რისხვით ყველას გაასწორებ, გეფიცები ამ ჩემს კალაშს. თანაგრძნობას ხალხში პოვებ!..

ნეტარი.

საქმეზე სხვადასხვა შეხედულება

— აკო თქვენ ამბობდით: მე და გამგე ერთსა და იმა-
ვე დროს ვაპირებთ დასვენებასო.
— დიახ, ასეც არის: როცა გამგე შევბუღებთაშია,
მეც სწორედ მაშინ ვისვენებ სამსახურში.

„ლომი“ და „თაგვი“ (ბრილოვისეზუარი)

— ბატონო, დიდო მთავარო,
სათხოვარი მაქვს მე თქვენთან,
თქვენს წინ მოხრილი ვდგავარო.
თქვენც იცით: მე ვარ ღარიბი,
დავეხეტები ობლადო.
ცული ამბები მივიღე,
წახვლას ვაპირებ სოფლადო.
სამგზავრო ფული არა მაქვს.
ვიყილო ჩემთვის ბილეთი;
სახეხნად შემოვიარე
მეზობლობა და მიღეთი.
მაგრამ თქვენც მოგეხსენებათ;
მე ვიცნობ ჩემებრს „პატარებს“
ჩემი ნაცნობი ჩემსავით
ჯიბებს ცარიელს ატარებს.
ჰოდა ველარხად ვიშოვე,
ცდა გამიცრუვდა ყოველი.
უკანასკნელად, ბატონო,
თქვენთან სათხოვნად მოველი, —
შეკრიკმა უთხრა გამგესა:

გთხოვთ მომცეთ ცოტა ავანსი
მანეთი რვა-ცხრა-ათია,
რომ ვნახო ავამყოფები,
ვახარო გული მათია“.
გამგემ აბღვერით ახედა
და გაისწორა სათვალე:
დასცინა: „ჯიბე დაიჭი,
არ შეგცდეს, სწორად დათვალე!
რაო! ავანსი?... ხა-ხა-ხა-ხა-
წავიდა ავანსობია!
ჩემთან ამნაირ საქმეებს,
ჯვარი აქვს დანასობია.
კაპიკსაც არვის არ მივცემ,
სხვებსავით მე არ მჩვევია.
ჩემთვის ავანსი წამედოს,
ჯერ მე ეს არ შემთხვევია“.
კვლავ შეივედრა: „რა გიშავთ,
ჭირში რომ გამოვადგეთო?!
ვინ იცის ერთხელ ოდესმე
ეგებ მეც გამოვადგეთო!“

გამგემ ბრაზისგან თვალებში
აანთო ნაბერწყლები
და შეუტია: „მუტრუტო,
ჭკუა გოგრაში გკლებია.
გადი, გამშორდი ესლავე
გეყოს ეგ თავის გდებაო.
შენებრ უძლური... ხა-ხა-ხა-ხა...
მე რაში დამჭირდებო“.
არ გაუვლია დიდხანს, რომ
წმენდა მოადგა კარებსა.
ზედ რევიზიაც ესტუმრა,
აღებს სალაროს კარებსა.
ნახეს: სალაროს აკლია
ბარე ათასი სამია.
(„ავანსის“ სახით, ეგ ფული
ჩვენს გამგეს შეუჭამია).
დიდხანს ხვდა ჯდომა ციხეში,
ათასზე თითო წელია.
რომ გამოვიდა გარეთა,
ვერ შქონდა მაგრად წელია.
მოადგა ერთდ ღეს კანტორას
და უფროსს სხთოვდა ადგილსა:
„არ დავიზარებ არაფერს
საქმეს ძნელსა და ადვილსა“..
და, ოი საკვირველებავ!
იცნო: ყოფილი შიკრიკი.
(ცოდნა მიიღო მუშგაკში,
გამგედ დანიშნეს იქ იგი).
იცნო და.. უცბად გიჟივით
შემოტრიალდა უკანა...
და კანტორიდან გასულმა
ქუჩიდან ჩიხში უგანა.

ზმუკი.

წვიპურტუბი

მაღალი დონე

— ჩვენში კულტგანათლება უმა-
ღლეს წერტილამდეა აყვანილი.
— როგორ?
— როგორ და იგი ყველასათვის
მიუწვდომელია აქ.

დეჰარტირკაჰი

— კაცო, ხედავ ეს პორთფელები
რაგა ჩალის ფასათ იყიდება?...
— ჯერ სად არის? სოვ-აპარატის
წმენდის შემდეგ, წყვილი ხუთი შა-
ური გახდება!...

რადიო-დეჰეჰეზი

(ჭიათურა)

ალმოჩენა მაცნიერული

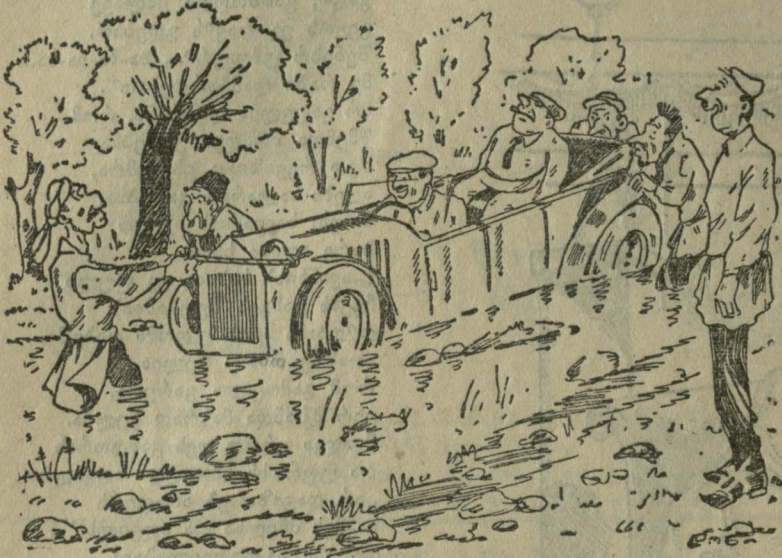
ამხ. ს. ცინცაძის მიერ დიდო
ხნის კვლევა - ძიების შემდეგ, მუშ-
კოობის მიერ გამოცხვარ პურში
აღმოჩენილ იქნა არაჩვეულებრივი
ცხოველი, რომელიც, ადგილობრივ
მეტნიერების გამოკვლევით, არსე-
ბობდა ერთი საუკუნით ადრე „ქრის-
ტეს“ დაბადებამდე.

წამედისათვის

პარტწმენდის საკანტროლო კო-
მისიის ჩამოსვლის გამო, ადგილობ-
რივი სანიტ-განყოფილება შეუდგა
ქუჩების წმენდას. მუშათა კლუბში,
სადაც ხდება უჯრადების ზოგიერთ
ჩირობის შემოწმება, განზრახუ-
ლია მოეწყოს საგრილებელი „ვინ-
ტილიატორი“.

ვინ ვის უწევს უეჭოვას

— ეგ რას ეწვევით ასე გულდაგულ?!
 — აგერ ჩვენს შეფს ავტომობილი ჩაურჩა ტალახში და სოფლამდის მიყვანას ვშველით. მხოლოდ ეს კიდევ არაფერია: ხალამოს, როცა უკან, ქალაქისაკენ გამობრუნდება, ისევ უნდა ვუშველოთ აქ გატარება!..

შერილი ბახმაროლან

გამარჯობა, ძმაო ალისტრახო!
 როვაც იქნა, ავედი ბახმაროში...
 რაღა დროის ბახმაროში ასვლა იყო. მარა შენც ქე მოგესხენება ღარიბი კაცის ამბავი; ვიფიქრე, ახლა იცოხა კი იქნება წასული და ოთახში უფასოდ დავრჩები-მეთქი; მარა, არ შევჭამოს ჭირბა, ჩემი ფიქრები არ გამართლებულა. ჯერე ბახმაროში ამოსვლამდე, მე რომ დღეი დამადგა, იმას ვერ ასწერს კაცის ენა. რაცხა ორი კაპეიტი მქონდა, ჩალანდარმა გზაში გამოუყვანა წირვა და აწი რა ვიცი. რა მომივა! რომ იცოდე, რა უსინდისო ხალხია ეს ჩალანდარები, პირდაპირ გულზე დასკდები კაცი! ჩოხატაურში 10 მანეთს არ მუუცვალა ფები და; რავარც იქნა, ამომიყვანა მუავე წყალზე; იქინე შიმშილით გამგელებული შევედი რესტორანში, დავჯექი სასადილოთ თვარა, ჩემი ჩალანდარიც მომიჯდა გვერდში და დამიწყო მუავე წყლის ქება... ქე მივხვდი მაშინათვე, თუ რამ უშუალო ლა პარაკის საღერდელი ჩემს ჩალანდარს, მარა რაღას ვიზამდი; დევემორჩილე ბედს და ბარე ათ მანეთამდე გამიშვა ხელიდან. მართალი რომ გითხრა, ჩალანდარზე უსინდისო გამოდგა მისი ცხენი. რომელიც სულ ნაპირ - ნაპირ მიიწვედა და მიუხედავად იმისა, რომ მთელი ღამე ჩემი ნაცივხლარი ფულით ხაყიდ თივას ახრამუნებდა (გასკდა მისი მუცელი), გზაში მანც გვიმბრებს მეიქამდა და

ათასჯერ ხრამში კინაღამ გადამაკოტრიალა!
 ჩხოკოურას რომ გადავშორდი, დოუშვა და დოუშვა წვიმა... ინდოურის წიწწლასავით ამოლუმბული ჩავედი ბახმაროში. მათხოვარივით ძივადექი ვილაცას სახლს.
 — მობრძანდი, შენი ჭირიმი... მობრძანდი... ისეთი შაქარივით ტკბილი ხმით შემომმესხა ხაზეიკა ქალისაგან, რომე... პირდაპირ დავდნი კაცი... დავბინავდი ერთ ლოგინზე, მარა... სანამ ათი მანეთი არ გუუგზანე სახლის პატრონს, მანამდე მოსვენება არ მომცეს მისმა მოციქულებმა.
 მეორე დღეს ავდექი და, რაცხა კოპერატივის საკანტროაო, იმაში შევედი... ჩავდექი ერთი ვერსის სიგრძე რძის დასალევ ოჩერედში... თიფლისში მოვხუცდი კაცი და დეზერტირის ბაზარში არ მინახავს ისეთი არეულობა და აურ-ზაური, რაფერიც აქანე... სული შეგებუთება კაცს. აუარებელი ხალხია მოზღვევებული; მოსამსახურეები მუშტრებს ვერ უთაიდებინ. ორ საათს ერთ სტაქან რძეს უნდა უყურყუტო... ნომრები ქე უნდა აგეშალოს და ამფერი ბახმარობა, თუ ძმა ხარ, რაღა მოსახთენი იქნება?!
 ნუუყელი, კოპერატივის ხალხს არ შეუძლიათ, რომ ეს უჩრეიდენიე გაფართოვონ და თანამშრომლები დღუმატონ?! მარა, რავარც ეტყობა მაგენს, დიდი მოგება აინტერესებთ, და წესრიგი ფვენებზე კილიათ.

მარტო კასირშის საქმი მაკირებს... მთელი თექსეტი საათის განმავლობაში ჩაფლულნი აქვს საწყალს თავი კასაში; დიდი ჯაფა ადგია, მარა მანც ძან მოზდენია ამ ბახმაროში ყოფნა... ამომავალ მზესავით აქვს ლოყები აბრაწული! ბიქო! რომ იცოდე, რა ახვინტრიცებულე გოგუებია ბახმაროში, მაქ რავა დაგიყენდება სული... რას არ გინერხებენ, რას არ მოგიწყობენ... მაგი შეჩვენებულები იმდენს ეცდებიან, რომ შეგაცდენენ... გავცანცლავენ და მერე დააფრინე პირი და უყურე, ნახვებს... თუ გინდა, ძმაო, აქანე ქალებმა დაგესიონ, მსახიობი უნდა იყო... დურბინდებით დაგიწყებენ ჭერეტას... მტრედებევით მოგატკაროცალებიან, მარა მე მაგას ყოლიფერს მოკლებული ვარ და ქე დავდივარ ხახა გამშრალი!

შენც მოგესხენება, ალბად, რომ აქაც პურის წიგნაკებია საქირო... მე იგი არ გამაჩნდა და მილიკიაში შევედი მის შესაძენად... მიიციდიან საკურორტო სამმართველოში გამგზავნენ... საკურორტო სამართველოდან კოპერატივის გამგობაში. გამგობა მოედანზე დამხვთა მოთავსებულნი და მის წინ აუარებელი ხალხი იყო მუშტებ მოღერილი.

— გვიან ჩამოსულებზე წიგნაკებს არ ვიძლევით... რათ გინდათ პური... სადილი სასადილოში სქამეთ... თუ, სასადილოში არ გენბავთ, კოპერატივის მტერი ყოფილხართ... სახლში გამოაცხვე ჭადი და ჭამე... წიგნაკები არ მოგცემათ...

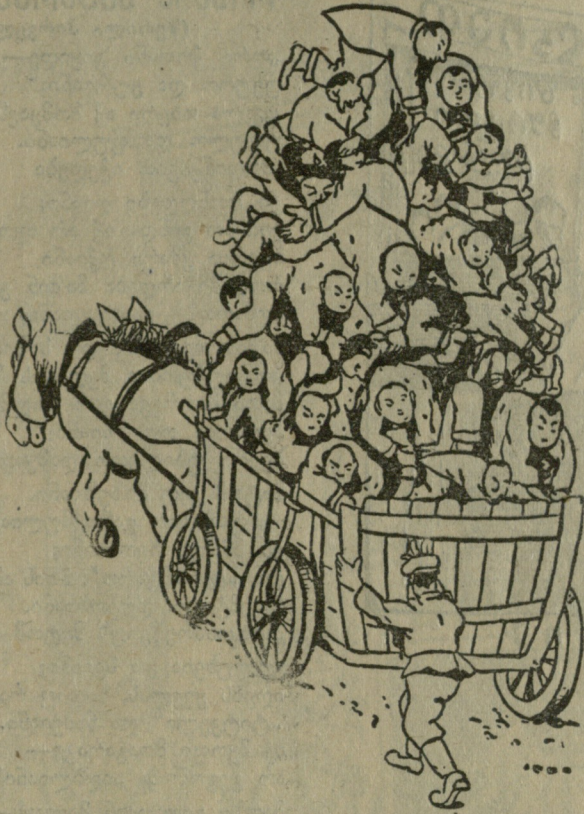
ისმონა განრისებული ეეტები კაცადის ხმა.

აი, ხათაბელა, თუ გინდა, ეს არის... რანაირად უნდა გამოვაცხო ჭადი... მჭადის გამოცხობა კი არა, ჩისი ბღულებიზა მე და ცოლმა ასჯერ კინაღამ დავკალით ერთმანეთი... მოდი ახლა და ბახმაროში ახურე კეცი. ბედი რომ არ გექნება კაცს, თვარა რაღა მანდამანც ჩემი ამოსვლაზე გამოიშვა კაცადე ასეთი საშინელი დეკრეტი?!... მეტად დალონებულმა მოედანზე დავიწყე სერინობა (აუშენდა კაცადეს ოჯახი, კი სასერიხო ხასიათზე მე ვიყავი!), და ჩემს ირგვლივ საოცარი ხმები დადიოდა ზოგიერთ აქაურ მოხელეების თავგასულობაზე:

— ბეჩა, აგი ჩენი კამენტატი რომა, ცხენის ძალგანა გაქიანება ცოდნია წორეთ... მიუხედავით იმისა, რომ მოედანზე ცხენის შეყვანაც „აკრძალულია“, მან ისე გაატრიბინა, რომ ყაჭიეშვილის ბავში კინაღამ გალესა ჭიანჭველასავით...

— მაგას თავი დაანებე და აგი დირექტორია, თუ რაცხა, მაგი, რომ ვადმოჯდება კულმბურივით სახაზინო სახლის წინ და დილიდან სალამომლი იქინეა... ამიზა მაგი აქანე გამოგზანოლი? ჩენი თეოფილეს

— აი, საბჭოთა აპარატის წმენდისას სავანგებოდ დამზადებული ეტლი.

შემდეგ, ხელიდან წასულია ბახმაროს საქმე... მარტო კედლის გახეთის გამოშვება უშველის აგარაკს?! მეტიც არაა ჩემი მტერი.

— მისი ძმბი, ვასო, კი მოაწყო „ობსერატის“ გამგედ და...

— ვასო, ვასო, მარა მისი სიძე ნიკოლოზი რომ გააკვება კანცელარიაში?!

— სიძე სიძეა, მარა ცოლის ძმბი, მიხაკო, რომ ჩააყენა კაპერატში!

— მაგენი მაგენია, მარა მისიანები რაცხა ისე იწუნებენ ყოლიფერს, ისე დადიან, რომე ძველი გუბერნატორის ნათესავეებს გვაკონებს.

— ღირექტორის ოინები ბლომათაა, მარა... აი სასადილოები რომაა ტყის მცველის ძაღლებით ავსებულნი და ოცჯერ კანჭე კინალამ გამომოჭამის... რავა... აფერია მაგი?!...

— აგი ნაძვები რომ იჩიხება და არავინ ყურადღებას არ აქცევს, ტყის მცველი რა მოხელე ლანჩანიკია?

— დალახვროს ღმერთმა მაგენის სახსენებელი; შენი ქეთუშე რავაა, ბეჩა?..

— ქია ახლა მოხედული... აქიმებმა აპერაცია გუტუკეთის...

ძან კი მაკვირებს ამ აქიმების საქმე... საჭიროა თუ არა, მაინც უნდა გააკეთებინონ ანალიზი... გყავს თუ არა, მაინც დიდი ჭიები გყავს მუცელში და რვა მანეთიანი „აპერაცია“ უნდა გაგკეთონ აუცილებლად... მაქანე უფრო ქაფის ამბები

უნდა იყოს, ვინემ მკურნალობის.

— მშვიდობით, ჩემო ეგვიტი... ძან აყროლებული კია ამ საღამოს აი ძოედანი!..

— მშვიდობით, ჩემო ასინო...

— მშვიდობით დროზე გავშორდეთ ამ ქოთს!..

... და ორი ქალი გამოემშვიდობა ერთმანეთს... თუ ამ ქალების ნალაპარაკევი მართალია, მაშინ მართლა ტყავის გასაძრობია აქაური უფროსები. ბახმარო, ჩემო ალისტრახო, ძან კია აგარაკია... ჯერე ესიკელეს გოგოს რომ უყურებ, განცვიფრებული ვარ კაცო. სოფელში ტარანას გავდა და აქანე ამოსვლა ისე მოხდენია... ისე... ისე... რომე ახლა ოთხ ფუტს ერთ მისხალს არ დააცილებს. ასეთ აგარაკს, მე მგონია, მეტი მოვლა და პატრონობა უნდა... კინოს ქე აჩვენებენ ხშირად, მარა... ერთი ნაბიჯით წინ წახვიდე და ორით უკან დეიხიო, შენც ქე იცი, სათ ჩახვალ. მართლა იმ ტრესტის გამგის ცოლის ახალი დუშკების შესახებ მინდოდა რამე მომეწერა, მარა იქნებ გაგგოს და სამსახურიდან დათხოვიებს ქმარს შენს თავს...

ესლა მშვიდობით... იყავი კეტივით!

შენი ღიომიდე ხათაბელიძე.

ეს წერილი ფოსტის წინ ვიპოვე, და, რადგანაც პატრონი ვერ ვნახე, გავგზავნე „ტარტაროსის“ რედაქციაში.

იანო.

ერთხელ მხოლოდ, ისიც ცხადათ, ძაფ-საღებში ვნახე კრება. ვარლამი ხალხს ეუბნება: არ მოხვიდეთ, არ იქნება. მართალია, კვირა არის, შაბათობა ჩატარდება და მთელი შემოსავალი პიონერებს მოხმარდება... გასუფთავდა ყველაფერი, აღარ დარჩა ერთი გოჯა, ისე დადის ბესარიონ, როგორც ოსმალეთის ხოჯა... დადის ის და დასვირნობს, თვალყურს უგდებს ღინჯათ სტანოკს.

თუ გაფუჭდა, მუნჯად არის იქნებ კვირას გაიაროს. იმუშავენს შვიდ რვა საათს, ნელა-ნელა, თავისუფლად, საღამოზე ლაღოს ეტყვის: „ნაპისალა ოთხი სუტკად“. ფაბკომშიაც შევიაროთ, სიტყვა უთხრათ აუგია: მუშების მოთხოვნილება რატომ მას ვერ გაუგია... სამანქანო დარგის მუშებს პირსახოცათ რომ აქვთ ჩერჭი, ვისი გამოწინაცვლია, ტარტაროზო, შენ მიხედები. მეგობარო ტარტაროზო, ეს იკმარე ჯერჯერობით. შემდეგში კიდე დაესწეროთ ნელ-ნელა და რეგრიობით.

წიფნარელი.

რძალ-დედამთილი

რძალ დედამთილი შეიბნენ, მთელ სახლს გაჰქონდა ზანზარი: „გაუშვი ქოჩორს ხელიო!“. ქუჩას ესხმოდა თავზარი. რძალი ხარ! ვანა, არ იცი, მონა ხარ ქმარის და ჩემი? ხატის წინ მიიღე უიცი, რა? ჩვენ ვიბრძანო, ჰქენიო. გაიგე! მარხვას ვინახავ, მირჩიე საზრდო სხვადასხვა, მე წარსულს აწი ვერ ვნახავ: მოგკვდები, მღვდლით არ დამმარხავ.

მე მოვავიწო ყოველ დღე, რომაა დიდი მარხვაო?... ოთხშაბათს ქრისტე აწვალეს. პარასკევს დაიმარხაო. რატომ არ იცი, მას შემდეგ მარხვები ბევრი დაწესდა?... ილოცე ხატი და ღმერთი, სანამ შენ ცოდვა გაგწეწდეს... — ვაიბე დედა!.. შესძახა: — ხატს გასწენია ხანძარი, იწვის ფარდები, არ გშველის, ლოცვა, კურთხევა ტაძარს!.. რძალ დედამთილი შეიბნენ, მთელ სახლს გაჰქონდა ზანზარი, „გაუშვი ქოჩორს ხელიო!“. ქუჩას ესხმოდა თავზარი.

დესიკო.

„მკვეხარა წარწერები“

— აი, წარწერა, რომელიც სავსებით შეეფერება უკვე განხორციელებულ სოციალიზმს!..
 — გორიბოძითა და დაღვიბითა, მაგრამ შენ, აბა ერთი უფულოდ დაღვევაცა სცადე!..

როგორ მღერის მხატვარი ჩინის გასწავლებლი

(წერილი პირველი)

„ორი ქოთანს ვიყიდე — უყურო და ყურთან:“ ყველა ოხერი აქ მომყავს უფულო და ფულიანი. სარდინკივით იქედება ეს რონოდები ღიანი; ვინ არ გინდა აქ არ იყოს ბევრია ქმარი რქიანი. როს მიჭირდება მაშინ ვარ, აღმართზე გაფიცვიანი; მაშინ თვით მე ვარ საზიოდ კონდუქტორთ მკლავის შიანი. მათი სათრევი ვარ ხოლმე ავღარია თუ მზიანი; ბევრი უბილეთო დამყავს მიტომ ვარ მიზეზიანი. სილამაზით განთქმულია ეს მხარე, ხეობიანი; და, „ცხრაწყარო“, მზის ამოსვლით, წარმტაცი, დღეობიანი. „სახკინმრეწვიც“ მიტომ აქ დღეს, გულუხვია და სვიანი; იღებს ყველას, სადაც რაა „ტიტველი“ და ნაძვიანი. აქ მყოფი მოაგარაკე — არ გეგონოთ „იღბლიანი“ მათზე გადადიან მალაყს — ყველა ჩარჩი, ცინგლიანი. და ანტი სანიტარია: — ყველგან ნეხვი, ნავიანი; „ტარტაროზით“ შეხურება, ვგონებ, არ არის გვიანი!..

ტარზან.

ღარღიანად კულაკიკა

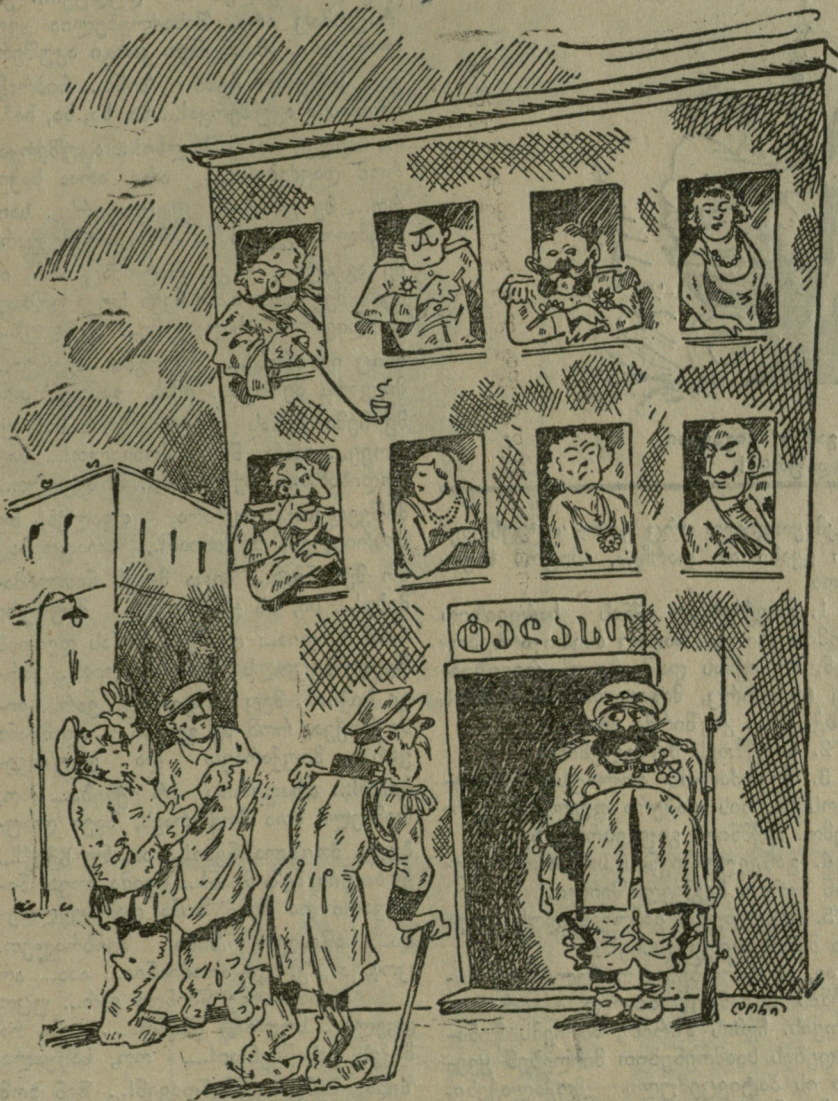
კულაკ ნიკოს შვილი, ჯინჯინაძე სერგო, მორბის გულგამოლილი... („ატესტატი“ ერგოს), და ახარა მამას: „დავედქე ცხრაწლელი“! ჰა, დახედე ამას, სუსტი არ მაქვს ერთი. ძან დამეხმარა ჩემი ნათლი გამგე, გამოცდაზე როცა გამიძახა ვანგებ, და ახლა ხელთა მაქვს სიმწიფის მოწმობა, მხოლოდ მინდა ახლა თემსაბჭოსგან ცნობა, — რომ მე ღარიბ გლეხის შვილი ვარ ნამდვილი, ჩვენთვის ამის შოვნა ხომ კია ადვილი. — რომ სთქვას კაცმა, ბიჭო, არც ეგ არის ძნელი, რადგან კოლე პროკლეს ძმაბიჭია ძველი. — მამა დღესვე ავი უნდა მოაგვარო, თავმჯდომარესთან კი ამ დილითვე წახვალ, რადგან სეფე იცნობს, სეფე ებიფანეს. ებიფანე ნიკოს, ნიკო თავმჯდომარეს. — თავმჯდომარემ იმას, — გამახსენდა მართლა: გადადმა კვირაში ბოვში მოუწათლა: — ჰო და გაჩარხულა უკვე ჩემი საქმე! ხვალვე წავალ ქალაქს, რას დაუდგე აქ მე?! — სილორბის ქალაქი ძლივს გამოვიტანე, იმის ასაღებად თეკლე წავიყვანე. (თავმჯდომარის კვიდრი დედობილი არი) ზაოა ექნა, თვარა კილამ გვიოხრა უარი. მოაწერა ხელი და თან გაიხშორა, ხმა მალლა წარმოსთქვა ჩემდა გასაგონად:

„წოწმობას ვერ მივცემ აწი ამის მეტსო, მაგ სოციალურად მავნე ელემენტსო! — ეს მეტრიკა, ნუსხაც სამხედრო ბეგარის რაც თავიდა თავია, შვილო, სულ ეგ არის! — სამში დიბადე, აქ კი სწერენ — რვაში, — ეს გადავასწორე მე თითონ სკოლაში. — ო მალადეც, შვილო! ჭკუით გავხარ მამას, ფულებს ნუ გაფლანგავ, მოუკელი ქამას. ქალაქში, ხომ იცი, ცხოვრება ძვირია ნათლისთან იყავ, ბინად, სმა-ქამაზე, შვილო, გავალებე მე დიდი მაქვს მათე. ნათლი დედა მიგყვეს „ეგზამენის“ ალაგს. გავლენიანია, იცნობს ის მთელ ქალაქს ან და ნათლიმამა, მასაც ყველა წყალობს, თუ კი მოგიხერხოს, რად უნდა იწვალო? ბიჭო, თუ იმანაც ვერაფერი გახდეს, (რა ვიცი, პარტიიდან იქნებ გამოაგდეს!) მაშინ ნახავ ლუქას, ისიდორეს ბიძას, მოყვარეა, შვილო, ჩვენ აღმასკომს ვფიცავ. უთხარ მეზობელი ვარ ანთიმოზისთქო, ქე რომ გიორგობას ჩვენსა მოდიოქო, ის კი არა ძანაც ქე გეხარდება, მილიციონია, ის კაცი და ქე დეგებმარება! ჩახვალ თუ არა, წერილი, ჰო, გამომიგზავნე, აბა, ასე შვილო! მშვიდობით იმეზავრე!..

ღონ-კინობი.

„ტელასის“ კუნძული

— ნეტავი, რა დაწესებულებაა ეს, ასე ლეგალ რომ გამოიყურება, თითქოს ერთავად ბნელს მოეცვასო?!

— ეს გახლავთ ტელასი!

იგი აწვდის სინათლეს ყველას.

დავჯერო, რომ ის თვით მოექცა ბნელს, და მოიხზოვს მუშგლეხნის შველას?!

სხვის საქმეში ჩარევა--ანუ საქმის არევა

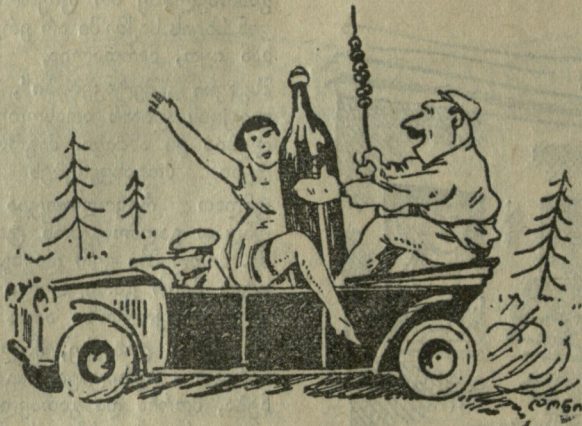
სწორედ დიდი მეცნიერი უნდა იყოს, რომ ვინმე მიჯერებდეს. ხანდახან ისეთ რამეს მოვიგონებ, რომ ჩემი ცოლიც გაკვირვებულია. ამ ბოლო დროს კი ძალიან იშვიათი რამეების გამოგონება დავიწყე. რომ მთავრობა ყურადღებით ეპყრობოდეს გამოგონებებს, ჩემდენ ჯილდოს მძრც ერთი კავშირის თავმჯდომარე ვერ მიიღებდა, ავანსის სახით. გაჭირვება მოაგონებებს კაცს ყველაფერს და, ალბათ, იმას უნდა მივაწეროთ ესეც. რაც ეს თვითკრიტიკა და „ჩისტკა“ მოიგონეს, მას შემდეგ მაინც ძალიან ამირიეს ყველაფერი. ბათობი, ეს ჩემი სამფლობელო, რომელიც მუდამ მყურრო ტბას მოგაგონებდა კაცს,

სადაც შუა ქუჩაში მიმავალს თავისუფლად შეგეძლო გაზეთის კითხვა, სადაც ყველაფერი რიგზე და წესზე მქონდა, სულ ამიფორიაქეს. ბიჭო და ვის რა უფლება ქონდა ჩარეოდა სხვის საქმეში? კაცს ებარა დაწესებულება, იყო მისი ბატონ-პატრონი, აღგენდა ხარჯთაღრიცხვას, ამტკიცებდა, ხარჯავდა და ქე იყო თავისთავი. ხომ გამოსვლებს არ აწყობდა მენ-შევიკებივით? ქონდა ფულები და ხარჯავდა, ვის არ ქონდა ამით ხეი-რი? კოოპერატივს, კერძო ვაჭარს, მეღვინეს, მეეტლეს და, წარმოიდგინეთ თქვენ, ქუჩის ქალებიც კი სარგებლობდნენ. ვათვალთვინებდი მე ამას

და ღმერთს მადლობას ვწვივარდი, რომ ყველაფერი რიგზე იყო, არაფერი გამოსვლაზე არ ფიქრობდა და არაფერი ვინ სხვის საქმეში არ ერეოდა. ხანდახან იყო, მართალია, გამოსვლების შესავსი „შეტაკებები“, მაგრამ მილიციის უბანს არასოდეს არ ვასცილებია ეს ამბავი. მაგრამ კომუნისტები მოგასვენებენ კაცს? სულ უნდათ რევოლუტია იყოს, სულ უნდათ გადმოაგდონ ტახტიდან ვინმე. მიღღმეში ვერ დავაჯერე ეს ქრისტეს მიერ ვარიცხული ხალხი, რომ ყველა მიკოლოზი არაა მეთქი. კაცა დავისომს ტახტზე, მილიცია ხელში, ხარჯთ - აღრიცხვა, ჩავიბარებია ქონება, მორჩა და გათავდა: დაანებეთ თავი, რაღას ერჩი, რომ შემოუჩიდე-ბი? მაგრამ კომუნისტებს ჩემი კი არა, მკლონალდისაც არაფერი ესმისთ. ჯერ მონახეს საღდაც ხვთის მიერ შეჩვენებული და ეკლესიის მიერ ვარიცხული კაცი, ს. მეგრულიშვილძე და უცაბედათ დაგვაცემეს თავზე. „გინდა თუ არა გინდა, გაგვმინდოს ამანო“ კაცო, სერგო გვასწავლის ჩვენ ბათობელს წმენდას? არც ერთ დაწესებულების სალარო არ დავვირჩინო გაუწმენდელი და ესლა მაგი გაწმენდას ჩასმეს? მარა ვინ დავიჯერებებს? მოდგა ამ კაცმა და, რაც სიმწრით ტახტზე აყვანილი ხალხი გეყავდა, სუყველა ჩამოგვიფერთხა ძირს. — „ძამიავ, შენ ლოთობა თუ იციო“, „მუშებს თუ უყვიროდიო“, „კოლრაბანდისტობას თუ ეწეოდიო“, „ცოლს თუ სცემდიო“. ღმერთო, კურთხეულ არს ფეხები შენი. არა, ვინ კითხავს მას სხვის საქმეში ჩარევას? ლოთობა, ჩემო ბიძია, ისტორიული მნიშვნელობისაა. რავა დევიჯერო რომ, პატრიარქი ნოე დათვრებოდა, ეს რომ ცუდი ხელობა ყოფილიყოს. მუშების ყვირილი სულ არაფერი აზღაბდა, გულის მოსვლის დროს იქნებოდა. ცოლის ცემა და მემანქანე ქალთან არშიყობა ხომ ერთმანეთზეა დამოკიდებული: თუ მემანქანეს ეარშიყები, თავისთავად იგულისხმება, რომ ცოლს უნდა სცემო. ეს ბუნების კანონია. აბა, ორივეს ხომ არ დაუწყებ არშიყობას? ასეთი ყოველად მიუღებელ ბრალდებით იციო რამდენი ხალხი დათვრებია? მაგრამ იცოცხლეთ, მასაც აუტყვევებ გულის ბანძავლი. ისეთი წერილი მიგწერეთ, რომ... ამ მუშგლეხნის და პოლიტ-სამმართველოს რაღა უნდა, რომ არ ვიცი. მოდგენ და ისე უდროვოდროს დაეცნენ კაცს თავზე, რომ ყველა ყალბი დოკუმენტებიც კი არ ქონოდა მზად. — „ხუთი ათასი გაგიფლანგავს“, სამი ათასი ყალბი საბუთები დაგიზადებია“, „შვიდი ათასი ავანსი ავილიაო“, და სხვა მრავალი. მერმე ამისთვის ღირს ოტვეტსტვენი კაცის შეწუხება? ყალბი საბუთები თუ გააკეთა,

პროვინციალური

ბორჯომის ავტო-გარაჟის გამგე, გივანური, ხედავთ, რამდენად არის ბელაური?!

ესეც ხომ საქმეა? ხომ უმუშავანია? ავანსი ხომ სულ არაფერია. შვიდი ათასი, რაა შვიდი ათასი? იმსახურებდა და გადაიხდიდა. თევენი რომ ხუთი მანეთი ეხადა, იმსახურებდა რაღაც ორას-სამას წელიწადს და, რავე დევიჯერო, არ გადაიხდიდა ამ თანხას? მაგრამ, თქვენა გგონიათ, მიაქციეს ყურადღება ამ მოტივებს? თქვენც არ მომიკვდეთ. მოხვიეს ხელი ამ ჩაჩიჩქიანებულ ბიჭებს და ქი არ წვიყვანეს გამსახლისა-კენ. ამაზე მეტი უსამართლოობა იქნება, ხალხნო? ამ სიცხეში ინებე ესლა გამსახლში ჯდომა. ერთი მითხარით, თუ ღმერთი გწამთ, მწვანე კონცხზე ქეიფს სჯობია გამსახლში ყოფნა? ჩვენ მუშგლებინს ეს ჯერაც ვერ შეუგნია და თავისუფლების მოყვარულ ხალხს გამსახლში ერეკება. ეს რომ უკანონობაა, ცხადია, მაგრამ ვისთან იჩივლებ? იცოცხლე, ბევრმა მოსცხოს მათ, რომ ვინმეს მისცემდნენ საშუალებას, მაგრამ ციხეში ვინ რას იტყვის!

ასე ამირია ამ ხალხმა დღეს ბათონი. მივიდნენ სააფთიაქო სამმართველოში, აბოჭეს ხალხი. მივიდნენ სოც. უზრუნველყოფის კომისარიატში, აბოჭეს. მივიდნენ... მაგრამ ჯერ არ მისულან და, ალბად, აბოჭავენ კიდევ. მოდი ანლა და უყურე გულგრილად ამ საქმეს... კინალამ აფთიაქი დაწვეს გულმოსულმა ხალხმა 14 აგვისტოს. მე რა ვუთხრა ცეცხლის მქრობ რაზმს ის გადაარჩინა და მართო რამოდენიმე ასი მანეთის წამალი გაფუჭდა, თორემ ეცლიათ ერთი, რა მოხდებოდა? მოსულიყვენ შემდეგ კიდევ... ძალიან დამაფიქრა ამ ამბავმა და გადავწყვიტე გამომეგონებია ისეთი საშუალება, რომ ეს უსამართლოთ დასჯილი ხალხი მესხნა. გამოგონება ჩემი საქმეა, შენ შესრულება თქვე თორემ, გამოვიგონე, მარა რა გამოვიგონე. რომ ქვეყანაზე სოციალიზმი განხორციელდეს, რომ

უკმაყოფილო არც ერთი ოტვესტვენი გვამი არ დარჩეს, ამიტომ საქმე-როა:

1. გაუქმებულ იქნას სარევიზიო კომისიები და, სადაც ასეთი არსებობენ, არ იქნას დაშვებული რევიზიაზე (როგორც, მაგალითად, ბათომის საბჭ. მოს. კავშირმა ქნა).
  2. გაუქმდეს მუშგლებინი.
  3. აეკრძალოს პოლიტსამმართველოს ხალხის დაქვრა ფულების გარეშე შექმნილ გაუგებრობაზე.
  4. გაწვეულ იქნას საჩქაროდ აქედან სერგო მეგრელიშვილი.
  5. საყვედური გამოეცხადოს ყველა მწმენდავ კომისიებს.
- აი, ის პირობები, რომელიც მე მიმანია მიზანშეწონილად აქაურობისათვის. ჩემის აზრით, ამ ჩემს წინადადებას საიმოვნებით მიიღებენ ყველა ის პატივცემული მოქალაქენი, რომლებიც გრძობენ და განიცდიან შევიწროვებას. თუ ეს მუხლები არ იქნება შესრულებული, იმ შემთხვევაში, პასუხს აღარ ვაგებ.

3. ოპოლი.

შეუღილის წაჩილი

ჩერგონეცი... სალარო... რვეიზია...; ინსპექცია... ორდერი... შორს, შორს!.. არ მომეკაროს... ვინა ხარ შენ?... ჩემი ცოლი?!; ტყუილია!... შენ კოვერკოტი ხარ... შევიოტი... ინდიგო... შენ რომ ჩემი ცოლი ყოფილიყავ, მაშინ მე კომუნისტი ვიქნებოდი... პასუხისმგებელი მუშაკი... არა, შენ კამოდი ხარ, შკაპი, ვეჩერი... თეატრი... ბალი... ავტო... მასკარადი... ხა, ხა, ხა, ხა... საწყალი ჩემი თავი!... მჩვარი... ძონდი...; არა, არასოდეს!.. ტღუილა... მე ფარჩა ვარ... აბრეშუმი... მე რომ ძონდი ვყოფილიყავ, მაშინ კოვერკოტი საიდან ვაჩრებოდა!.. ხა, ხა, ხა, ხა!.. სად ვინახავთ, რომ მჩვარმა და ძონძმა კოვერკოტი გააჩინოს!.. შკაპი...

კამოდი...; ვეჩერი...; ცეცხლი...; კარტი... ქეიფი... ცეცხა...; ბლხინი...; რა თაქალა... ქალები... დუღუვი... კარტომაც არა, შესაძლებელია ყველაფერი... ამას უნდა კარგი აკუშერვა... საწყალი ჩემი ზინა... ნიპრიწ, იმისთანა აკუშერვა!... ხა, ხა, ხა, ხა!... რა სულელია ეს ხალხი!... აკუშერვას რომ დაეძებენ!... არა, არაა საჭირო... მე გავაჩენ ყველაფერს... საიდუმლო აგენტი?!... არა, არ მიყვარს მე აგენტი... კი, რატომაც არა. ის ჩემი მეგობარია... ჩვენ სულ ერთად დავდივართ... სადაც მე... აუბლუზ... ისიც იქ არის!... კარგია აგენტი... მიყვარს მე იგი... იმას გამოვართვი მე ჩემი ზინას კოვერკოტის საპალტოვე... ააა!.. ნუ მოხვალთ!... სად მოდიხართ... მეშინიან... მიშველეთ... მიშველეთ!... აა, არა, თვალებს ნუ მიბრიალებ, მეშინიან!.. არაფრისაც არ მეშინიან... მეცა მყავს ნათლიმამები!... აი, ის ყმაწვილი, მაუშერი რომ ჰკილია... ის ჩემი ზინას დეიდის შვილის ცოლს ძმის შვილია... კარგი ბიჭია... მეც კარგი ბიჭი ვარ... ვინა სთქვა, რომ მე გლახა აღამიანი ვარ?... მიუქარავთ და დაუშავებიათ!... არაფერიც არ იქნება... ოო, რამხელა მთა მოგორავს, შავი ღრუბელი მოიზლანება!... აა, ნუ სქექ!... ქუხილის მეშინიან!... წვიმა მოვა, ნი-აღვარი და ჩემი ზინა დამისველდება... საწყალი ზინა, შეიბრალებთ, ცოდვაა, კარგი აღამიანია... ააა... არ მოიქაროთ!... მე წმინდა ვარ... უცოდველი... სული წმინდა... მე რა მაქვს გასაწმენდი!... ოო, საწყალი ზინა, შენცა გწმენდავენ!.. შენ ხომ მუდამ სუფთა იყავი, სურნელოვანი... ნუ, ნუ, ხალხნო, გვედრებით, ნუ გამიწმენდავთ ჩემს ზინას... აფსუსია... ჩამოსცივება ლორიგანის პუდრი... პამადა... შორს, შორს, ჩემგან!... ვის უბედავთ თქვენ გაწმენდას, ვის?!... იცით, მე ვინა ვარ!... უქლეველი მეფე ნათლიმამობის!... ჩემი სახელი გავარდნილია ყოველი კუთხეში... მიყვარს ნათლიმამები, ძმა - ბიჭები... აა, ნუ მიბრიალებთ თვალებს, მეშინიან!.. შორს, შორს, არ მომეკაროთ!... ნუ მახრობთ, შემიბრალებთ!.. შე... მი... ბრა... ლეთ... გოგია.

დეკევა

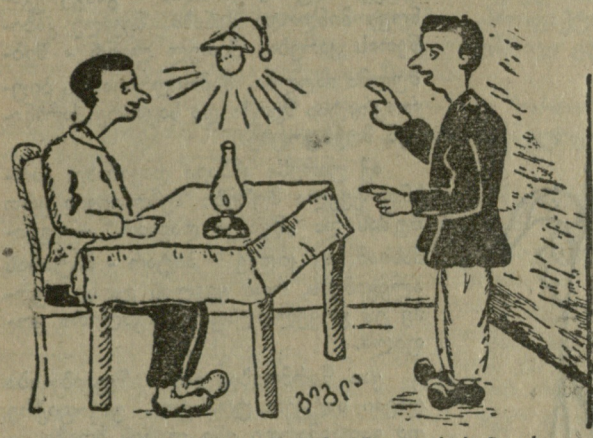
სენაკი: ამ ბოლო დროს ძაღლები ისევე გახშირდნენ ბაზარში. მურზა გეგენავას რაზმი ენერგიულად მუშაობს ძაღლების წინააღმდეგ. მაგრამ ვერაფერს გადის. ცენტრიდანაც გამოწვეულია დამხმარე ძაღლები. ვნახეთ, რა იქნება.

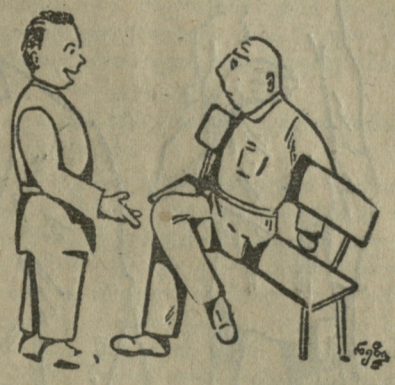
საბავშვო მსახურის მსახურები

ლილუ შვილისა ზესტაზონი

ნან. რეზა

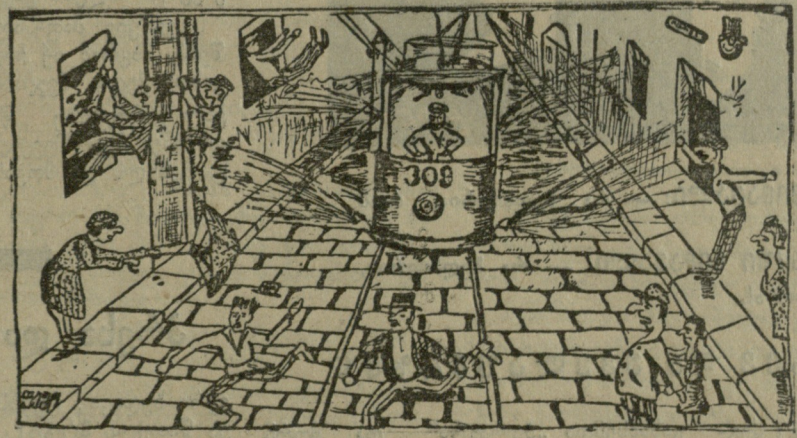

— კაცო, რად გინდა ეს ლამფა? განა, ელექტრონი არა გუფონის?..
— ელექტრონი, ძმოს ღამეში, მგონი, ათჯერ ჩაქრება და მეც ათჯერ მომიხდება ამ ლამპის ანთება. დეე, ისეც ასე იყავს ანთებულა..

— როგორ ფართოთ მოგირთხამთ ფეხი მაგ სკამზე? ცოტა მიიწით, რომ მეც მოვთავსდე თქვენ გვერდით...
— ჩვეული არა ვარ: დაწესებულებაში იმ სიფართო სავარძელი მიდგას მართლ მე, რომ შიგ ორი სამი კაციც სულ ადვილად მოვთავსდება, მაგრამ ვი? გვეკარებ?!

ნან. ფაფასი. თბილისი.

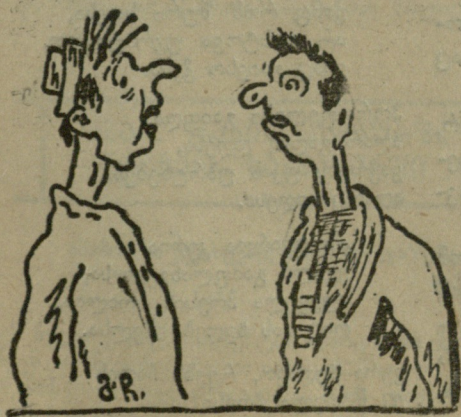

— კონდუქტორო! გაჩერე... გაჩერე...

— არა: უშავს, გაგრილდით, მოკალაქენო!..

ნ. ჩხაიძის. ლანჩხუთი.

ნან. აზნაიძის. პატ. ჯინაიში

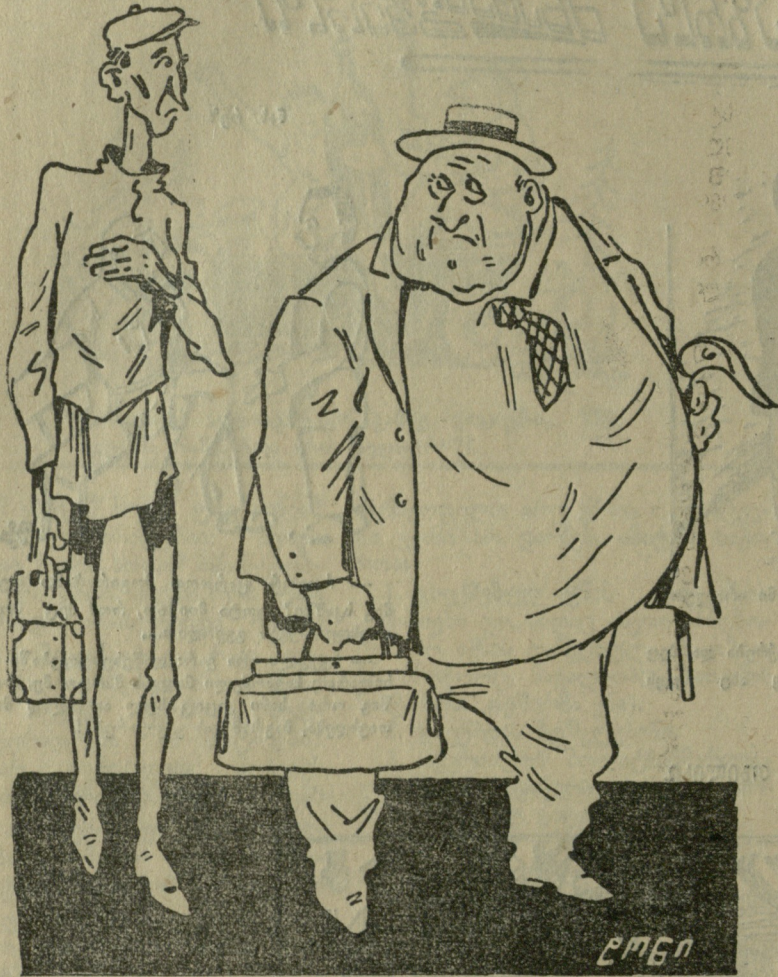
— რა ვადრიალებს თავგატეხილივით?
— ჩვენს გამგებს ფულის გაფლანგვა დაუშტკოცეს და მართმენდაში მომყვას..

— გოგო, გაიგე ახალი ამბავი? კატო და ქეთო წარმოდგენაში მონაწილეობის მიღებას აპირებენ...
— დაცა, ჯერ მიიღონ მონაწილეობა და მერე მე ვაცო, თუ როგორ მოვხლო ქვეყანას იმათი ამბებით!..

ვინ რას შეტრფის

წაღვერდი მიმავალი: — რა ბედნიერია, რომ ასეთი მსუქანია!..
 კისლავოდსკოში მიმავალი: — რა ბედნიერია, რომ ასეთი გამწვანარია!..

ყოველ მხრივ და ყველაფერზე

ორი წელიწადი იქნება, რაც ძველში ტარტაროზის მონადირეთა ექსპედიციას გადაურჩი.

ჩამოვიარე მცხეთაში, ქარხანა გაუფხვნიათ. საყვირმა ჯერ გული გამიხეთქა, შემდეგ შევეჩვიე. საღამოს ფანჯარაზე ავცოცდი. ბუზი რაღაც ზედმეტად გასამრჯელოს უწერდა სპეცებს. დავაბირე ქარხნის გამგე ბერეზოვსკისთვის მეთქვა, მაგრამ გადავიფიქრე და სადგურში ჩამოვიარე.

რა ნახა ჩემმა თვალებმა? „მამაო ივანე“ ვესოფიკათ დამდგარა და — „ვიგრუჟუაი ტრი მესტაო“ — გაიძახის.

საბარგო მატარებლის ერთ სიმინდით დატვირთულ ვაგონს მივადექ. ცოტას ვაკენასავ მეთქვა, მაგრამ

გამახსენდა „ბელაგრა“ და შორს გადავხტი.

ისე ზევით, ობსერვატორიაში გადმოვიარე. აქაურებს ამინდის გამოკვლევის ახალი მეთოდი გამოუგონიათ. გაიღვიძებენ თურმე, როდესაც წვიმა მოვა.

აზნეფტის ტრუბაში შევძვერ, მინდოდა მტკვარზე გადასვლა, ბევრი ვიარე და სად, გარდაბანში ამოვყავი თავი.

გამოვხტი თუ არა, დავინახე რომ შალიკოს მეძებარი დატაკებია ექიმ ქალს და ღრღნის. ძლივას მოაშორეს საწყალ დედაკაცს. სადგურის უფროსმა ილარიონმა განაცხადა, რომ ძაღლებს ჩვენ სტრატეგიული მოსაზრებით ვინახავთო. მაგ ექიმია, და ნაკებენს მინც მალე მოიჩინესო.

შემოუჯექ მარშრუტზე მატარებელს და სურამში ამოვიყავი თავი. ქალი და კაცი ერთ-მალსტკვარს დაუწვევნიათ და მერე არ იკითხავთ, რამდენი? — 40 ავადმყოფის მაგიერ მიუღლიათ 87.

გავემართე პირდაპირ ბორჯომისკენ. შუშის ქარხნის გამგე ევანოვი მინდოდა მენახა. შეველე კაბინეთის კარები. წითელ ლენტ - შეხმულმა ძაღლმა, შემოიღრინა. ეს ბიუროკრატია მეთქი და საკასრე ქარხნიკენ მოვსცოცხე.

აქ უარესი ამბავი დავინახე: ქარხნის ყველა მუშები შემოხვევია ერთ მუშას და „წყალი დავაიო“ — გაიძახიან. ის კიდევ პატარ - პატარას ალევინებს, რომ ყველას ეყოს. თურმე ეს ყოველდღიური მაგალითი ყოფილა.

ვაი წარმოება, ვაი შეჯიბრება დავი სატყეო ტრესტო! ვაიფიქრე და გადავმართე ისე ლიხის მთაზე.

მოლითის სადგურის უფროს მუშაკორის დევნისთვის ერთი ქათამი გაუქაფე და პირდაპირ სამტრედიის დებოს უფროს ვესტუმრე.

შევძვერ მის გაბიუროკრატულ ქაღალდებით საგვსე ყუთში და ყველა სხსამართლოში გადაცემული საქმეების ასლები გავანადგურე.

ვეწვიე ძაღ-საღებ ქარხნის მუშებს, მაგრამ იქ ჩხუბი იყო და მეც გამოვიქეცი: შეჯიბრების გარდამავალ ჯილდოზე წალაპარაკებულან თურმე; მეც შევეჯიბრე სწრაფ მატარებელს და მოვასწარ ტვილისში. **სინდოფულა.**

პრესა და წმენდა

ვერა ხედავთ, რეებს ჩადის ეს წითელი პრესა? ღიღს პატარას აუტეხა, ცხელება და კენესა!

შავი ძაძით შეგვიმოსა, ვინც რომ შური სთესა, არ დასტოვა უკრიტიკოთ, ვინც გაივსო ქესა.

პორთფელები გაიფდა, აღარ გადის დღესა, ვაჭრებს უკან უბრუნებენ, აღარც აიღესა.

ამოუვარდა კერია ყველა გამფლანგველსა, სუყველა პრესის ბრალია, რაც მას ხვდება წელსა.

ვერა ხედავთ, რეებს ჩადის ეს წითელი პრესა? ბევრ ბოიოლას აუტეხა გულის ძვერა, კენესა!...

მოჩუბართ გავველებას დარჩიამ საქმეში ჩარევა არჩია

ვინ არ იცის, რომ დღევანდელ სოციალისტურ აღმშენებლობის ხანაში განსაკუთრებული მნიშვნელობა ეძლევა ყოველგვარ აქტივობას. სიტყვები: „პროფაქტივი“ „კულტაქტივი“ თუ სხვა რაღაც არაჩვეულებრივი ელვარებით ბრწყინავენ სხვა სიტყვათა შორის.

აქტივობის შესახებ ჯერ კიდევ სულ-მნათ შორთა რუსთაველს უთქვამს თავის დროზე: „ძალოვანი ძალოვნობდეს, ხელოვანი ხელოვნობდეს“-ო.

ჰო და თუ ამ შეიდი - რვა საუკუნის წინ კი ესმოდა ადამიანს აქტივობის დიდი მნიშვნელობა, მაშ, რაღა გასაკვირია, რომ დღეს მოწონებაში იყვეს და მისკენ ილტვოდეს, მას იხივებდეს თითქმის ყველა. მართალია, ყველასთვის ძნელი მისაღწევა ას პროცენტის აქტივობა, მაგრამ სიბრძნევე იქნება, რომ კაცმა შემთხვევა გაუშვას ხელიდან და რამეში მაინც არ გამოიჩინოს ესა თუ ის პროცენტი აქტივობისა. ხუმრობა საქმე ხომ არ არის? გავიარეთ თუ გავდივართ „პარტიისტკას“; აგერ ცხვირის წინ გვაქვს მომდგარი საბაპარატის „ჩისტკა“. ყველგან ერთ პირველ კითხვათაგანია: „რაში იხატება, ამხანაგო (ან მოქალაქე), თქვენი აქტივობა?! აჰ, ასეთი მნიშვნელოვანი კითხვაზე თუ არ გინდათ დადგეთ შეროზას ვირივით, რომ ყურების გაპარტყუნებისმ ეტი არაფერი შეგეძლოთ, უნდა გამოიჩინოთ შესაფერი უნარი და „აქტივობაც“. ალბად, ზედმიწევნით ესმოდა ეს ამბავი ბათომის მილიციის თანამშრომელს დარჩიას, რომელმაც უნებუნა რა დედაკაცების ჩხუბი ბათომის მუშკოპის ერთ-ერთ სავაჭროში, გადაივიწყა თავისი მოვალეობა წესრიგის მცველისა და პირდაპირ შიგ ჩხუბში შერგო თავი, როგორც აქტიურმა მონაწილემ.

ესილა ერთი ჩან-კაიშა დარჩიას „სიფიცხენი ბრძოლისანი“, თუ იგი ამის შემდეგ გაბედავდა თავის ტუტუტურ მიქარვებს საბჭოთა კავშირის მომართ...!

მაგრამ აქ საინტერესოა არა დარჩიას ასპროცენტის აქტივობა, არამედ უფრო ის მიკერძობება, რომელიც ამ გამირმა გამოიჩინა თვით ომში. მან აშკარად დაუჭირა მხარი თავის თანამემამულეს სომხის ქალის წინააღმდეგ და ამ უკანასკნელის საზიან-საზარალოდ.

თავისთავად ცხადია, მოსე წინასწარმეტყველის ეთიკით, რომელმაც ეგვიპტელ ებრაელის ჩხუბში აშკარად დაუჭირა მხარი თავის ებრაელს და დაზიანა ეგვიპტელი, დარჩია სავსებით მართალია. მაგრამ დღეს, საბჭოთა წყობილების ხანაში, ინტერნაციონალისტური კულტის მეფობის ხანაში, თავის თავად ცხადია, მოსე წინასწარმეტყველის ადლით არავინ გავზომავს დარჩიას საქციელს, და მომავალ საბაპწმენდის დროს აჩვენებენ მას, თუ როგორ არ უნდა გამოჩენა ორას პროპროცენტის მილიციეაქტივობას.

ახალ დაბის სადგურში ილიკო სამსახურში

ამისთანა დე-სე-პე, აიღე და დაზეპე.
ა ნ უ

ეს ჩვენი კორესპონდენტის ტარკორის ბრალია, თორემ ჩვენ არ შევარწმუნებდით ილიკოს წითელ ქუდს. მკითხველი უკვე მიგვიხდა, რომ ლაპარაკია ახალდაბის ეგრედწოდებულ „დე-სე-პე“-ზე.

როგორც ხედავთ, სადგურში იგი წარჩინებული მკითხველია. თუმცა, ცოდვა გამხელილი სჯობია—არც ნიკოლოზის დროს ყოფილა ილიკო ყოფიანი ნაკლებათ პატივდებული და წარჩინებული ტარკორს თუ დევუჯერებთ. „ნიკოლოზის დროს ჩინ-მენდლებით მხარ და მკერდ-დამშვენებული დაჭროდა და მუშა ხალხის ზურგზე ნავარდი ვაჭქონდა“-ო.

შეიძლება ეს ასეც იყო. მაგრამ მთავარი ეს კი არ არის. არამედ მთავარია დღევანდელი მისი ქცევა. შეიძლება ეს „ქცევა“ ერთად ერთი იყოს მის ცხოვრებაში, მაგრამ იგი მაინც არის აღნიშვნის ღირსი.

ეს გახლავთ ილიკოს ფანჯრიდან გადმოხტომა და დამანაშავე კოლაზე დაჯახება.

ცნობილია, რომ რკინის გზის სადგური საერთოდ მარცხენანი დაჯახების მხრივ. ყოველს დაჯახებას ორი მხარე აქვს და წინასწარ ძნელი გამოსარკვევია, თუ რომელი მხარე უნდა დაზიანდეს. ეს ქმნის ბუნდოვანობას. ყოველ ბუნდოვანობას კი მხოლოდ სინათლე და სიმართლე ჰფანტავს. სინათლე კი ისეთი რამეა, რომ მისი შეკავება შეუძლებელია: მის წინ რომ კარი ჩაჭკეტოთ, ის ფანჯრიდან შემოიჭრება, ხოლო თუ კარისა და ფანჯრის დაკეტას მოასწრებთ, ერდოდან ჩამოაშუქებს. ერთი სიტყვით, მას ვერ აჩერებს ვერაფერი.

აკი კოლაშაც ამიტომ მიმართა ფანჯრიდან გადმოხტომას კოლას დასასჯელათ, რომ ის თვითონ იყო ამ ინცინდენტში სინათლეს და სიმართლეს.

მხოლოდ იცით, რა სახელი ჰქვია ილიკოს სინათლესიმართლეს? არ იცით? მაშ, მე გეტყვით:

— უბარლო შარი! აი, ქი რომმოსდებენ უდანაშაულო კაცს ხოლმე.

ქალიაშვილი არჩილი, ხელში ჩამოლვეყრ—გაჩრილი...

აქაც ჩვენმა კორესპონდენტმა „რისტმა“ გვაცდინა, თორემ ჩვენ არც ქალიაშვილს ვიცნობთ. გავგივონია მხოლოდ, რომ საზოგადოთ ყველა ადამიანი ქალიაშვილია. აქ აღნიშნული ქალიაშვილი კი საზოგადოთ ყველა ადამიანისაგან განსხვავდება თავისი არჩილობით. ხოლო ქალიაშვილის არჩილობა კი, თავის მხრით და ჩვენის აზრით, უნდა წარმოსდგებოდეს იმისაგან, რომ იგი ოდესმე არ ჩეული ყოფილა რაიკომის მდივნათ. ასეთ დიდ პირზე ვილაც „რისტის“ სიტყვა, აბა, რა დასაჯერი იყო. მაგრამ ჩვენ მაინც გავბედეთ და დავეყრდნეთ რისტს, ვინაიდან ამ რისტს რომ რა დავყრდნობოდით და დავრჩენილიყავით არჩილის იმედით, სულ ერთია: მგონი, ისეც „რისტს“ დაყრდნობილი აღმოვჩნდებოდით მაინც, თუ რა თქმა უნდა, მართალია ჩვენი „რისტის“ ცნობა ამის შესახებ, რომ არჩილი, სარგებლობს რა თავისი მდგომარეობით, ლ. კ. კ. წევრებს ართმევს რევილვერებს, ხოლო ამ ჩამორთმეულ ნივთებს შემდეგ სცვლის სხვადასხვა თავისთვის საჭირო და გამოსადეგ ნივთებზეო.

რაიკომისმ დივანს კი უნდა ესმოდეს, რომ დღევანდელ დამძიმებულ ატმოსფეროს ხანაში ლ. კ. კ. წევრთა რევილვერების უბრალო ნივთებში გადასაცვლელ ნივთად ქცევა დაუშვებელი რამ არის, თუნდაც ეს პროცესი საბოლოო ანგარიშში რაიკომის მდივნის „გასაძლიერებლად“ მიმდინარეობდეს.

ნახ ბახტაშინ. სამტრედია

ხომ ხედავ, როგორ ვნებით გიდარაჯებს მურია?
ფხიზლად იყავ: არ მოგტაცოს პურიო!

ორეთის ვაიკები

(საჩხერე, ს. ქორეთი)

თავშჯდომარე ტყემალაძე
თავზე აზის გლეხებს,
თემში დიდი კაცი არის,
ვინ მოსტეხავს ფეხებს.
ქემამულეს მიწას უთმობს,
კულაკისკენ ილტვის:
„თქვენი მიწა თქვენვე გქონდეს,
აბა, ვინ რას იტყვის“?
გაჭირვებულ ქალს არ აძლევს
ეს ყმაწვილი ცნობას,
რომ სიბინდი შეიძინოს,
ასე ჰკარგავს გრობობას.
ქალი უსიტყვოთ ბრუნდება
გულზე ცეცხლი ენთვის,
ტყემალაძე მიაძახებს:
მართლაც სად სცალია:
ყური უგდოს, რაც მის თემში
ლატაკი ქალია?!
სხვა წილია: და-წკრა
წელს ამ ვაჟბატონზე,
არ სწორდება და ღიღინებს
სულ სხვა და სხვა ტონზე.
ამას არ უნდა შვრებოდეს
კომპარტიის წევრი,
სამწუხაროდ, ასეთები
არის კიდევე ბევრი.
აქ სტყევა ვსთქვათ ლომიძეზე,
მას ეკუთვნის ქება,
რომ აკაკი აგიწეროთ,
მე ზონეციო ნება.

კომკავშირის წევრობის დროს
მან ოცდა სამ წელში,
შვილი მონათლა შარვაძის,
აიყვანა ხელში.
ოცდა ექვსში კი თავისი
მან ნონათლა ზაფში.
ზაფში არ სურდა ეტყობოდა
მაგრამ ჩასცხეს თავში!
ამავე წელს სასამართლომ,
ცრუ მოწმობის გამო,
ხუთი წელი პირობითი
მიუიძუა ძამოს,
კაკო დღემდის არ გასწორდა,
დღესაც ინტრიგანობს,
ძველ ცოდვებზე ახალს მატებს,
არ აწუხს, არცა ნანობს...
კომპარტიას სახელს უტენს,
მასას ევაგერება,
მისი პარტიიდან მოხსნა
ყველას ეჭარება!..
ლომიძეს და ტყემალაძეს
სხვადა აქვს ცოდვები
აწ შენ იცი, ტარტაროზო,
სუ გაუსწორდები!

„ტანზალდენ“.

გაყოფიანი

ამაღლება (გურია)

ვერც წარსულით იამაყებს,
(აწმყოთი ხომ ცნობილია)

თავი სოციალისტათ მოაქვს
გლეხი კაცის „ძმობილია“.

ქმა-ბიჭების დახმარებით
ზანკის დუქანს შეეფარა;
თუმცა მცირე ხელფასი აქვს,
ბლომათ კი აქვს მაინც ფარა

„ალღირ-ახსნილს“ ეძახიან,
აწ ამაყობს ნეტავ ვისით?
ღამით ვინმეს ძილს დაუფრთხობს,
გლექტომში ზის სუფრათ ღღისით.

არ გეგონოთ უპარტიო,
სტაჟიანიც არის კაცი,
უყვარს ჩხუბი, მუშტი-კრივი,
დაძგერება, ვითა ვაცი.

ხან ჭიჭიკოს მიუბტება,
ოჯახს აუფორობაქებს,
ხან მეორეს ცოლს დაესხმის,
და თავის თავს ღიღათ აქებს.

თავი მაინც დინჯათ მოაქვს,
უყვარს მძიმეთ ლაპარაკი;
არც არავის ადღებს ჩირათ,
გაუმართლა იმას რაკი.

ნეტავ სანამ ითარეშებს
ჩვენი დროის ტარიელი?
ან წმენდას თუ გაეპარა,
დასჭირდება სოფელს მცველი.

„უჩინ-მაჩინი“

ცნობათა მიღება

ქუთაისი, მუშახ. თქვენს წერილის ბარიტის წისქვილის ადგილკომის შესახებ კონკრეტულობა აკლია. თორემ მოვათავსებდით. მართო ეს ადგილი:

„ბარიტის წისქვილის მუშახს ადგილკომი ყავს პორფილე, თავში იმდენი უყრია, ცხენებს ეყოფა ორ კვირეს“-ო.

საერთო კონკრეტულობის უქონლობას ვერ უშველის ჯერ ერთი აქაც არის მთელი რიგი შეკითხვები: სახელობრი: თავში რა უყრია — არ ამბობთ; ან ცხენები, რომელსაც ეს ნაყარ - ნუყარი მთელ ორ კვირეს ეყოფა, რიცხვით რამდენია.

ყოველივე ეს დიდ გარკვეულობას, ხოლო ამ უკანასკნელი მიზნით, კონკრეტულობას მოითხოვს.

თქვენ კი ოთხი სტრიქონის მანძილზეც კი ორჯერ რომა სცოდნეთ, მთელი ლექსის სიგრძეზე რამდენი ცოდვა გექნებოდათ, თვითონ განსაჯეთ.

აქ. მირიანის ძიას. წავიკითხეთ თქვენი „ხულიანის სიმღერა“. თუ ჩვენი თავის პატივისცემა გაქვთ, დაანებეთ თავი ამ „თავო ჩემო“-ს, თორემ, წარმოიდგინეთ, ავტორს ველარ ვარჩევთ თვითონ მომღერალისაგან ისე გადახლართულთა აქ ყველაფერი.

ნატანებში, ბიჭი კვამლავაძეს. ძალიან გვთხოვთ ჩამოსვლას, მაგობათ ქვენი წერილიდან სრულიად არა სჩანს, რომ ეს ასე აუცილებელ საპირობებს წარმოადგენდეს. უსუფთაობაზე იწერებით და ისიც უმთავრესად ბენდელიანის ღუქის შესახებ. თუ ამ ღუქანში ობობას ქსელი აქვს გაბმული კუთხიდან კუთხეში, რატომ გექვევბათ, რომ ეს მისი ტელეფონია და არა ბენდელიანის. დამერწმუნეთ, ობობა უფრო გამოიყენებს თავის „ტელეფონს ქსელს“, ვიდრე ბენდელიანი — ნამდვილ ტელეფონს, რომ ამ უკანასკნელით სარგებლობის მოთხოვნილება იყვესმასში, დამერწმუნებით, მეღუქნე თავ-ბედს დაიწყველის. ახლა კი ორივე ობობა თავს ბენდელიანად გრძნობენ ერთსა და იმავე ღუქანში.

გარდა ამისა, რატომ გვგონიათ, რომ სანიტარული მოსაზრებით ობობას ქსელი მავნებელი და მიუღებელია? პირიქით, თუ ღუქანში უსუფთაობა ისე უხვად არის, როგორც თქვენ იწერებით, წარმოუდგენელია, რომ იქვე აუარებელი ბუზებისათვისაც არ მოგეკრას თქვენ თვალი. იქნება მართლაც არ მოგიკრავთ თვალი და ეს მოვლენაც ისევე გამოგებარათ, როგორც ალბათ ბევრი სხვა უფრო მსხვილი, ვიდრე ბენდელიანის ღუქანია. სამაგიეროდ, ამ თქვენს დანაკლისს ობები ასრულებენ მანდ. ეს მაინც ჩათვლება იმათ ერთგვარ დამსახურებათ ქვეყნის სისუფთავის საქმეში.

ნიგოთში, „მბ“-ს. ბოლომდე ჩავიკითხეთ თქვენი „პოემა“ ნიგოთის ფოსტის შესახებ. ნიშანში ამოვიღეთ ფოსტის მოხელე ბესო. ჩვენი ფოსტის შესახებ საერთოდ ჩვენ ბევრი უარყოფითი რამე-რუმე ვიცით. თქვენი „პოემა“ ამ მხრივ ჩვენს ზოგად ცოდნას ერთი კულდოკვეცილი კონკრეტული მაგალითითაც ვერ ამდიდრებს, გარდა იმისა, რომ გაზეთის ფასი შეგიტახნათ ფოსტაში, ხოლო გაზეთს დაჰვიანებია. ეს დაგვიანება, ვინ იცის, ვისი მიზეზით მოხდა. ამ მხრივ არც ზოგი გაზეთის კანტორაა მოკლებული შეცდებებს. თქვენს „პოემას“ თუ ვარგათ დაუუკვირდებით, საულისხმო ადგილსაც ვნახავთ მაგალითად:

„ფოსტა მიღის; ჩვენი ბესო მარბის, ქვა მას ფეხში ესო. ფოსტის პოეზის“ დაწევას დახელოვნდა ჩვენი ბესო“-ო.

ცხადია, ეს მაგალითი ჩვენ გვეუბნება იმას, რომ თქვენი დოსტალიონი ბევრ სხვა ფოსტის მოხელეს სჯობნებია. ქვა: და იღება მას წაქეზება, რათა სხვა მხარეებაც წაღო განოისწოროს.

მუხრანში, ვგვარდას. არც იმდენი გავარდნილა თქვენი სახუმაროდან, მეტი ხმა რომ გამოეღო. გავიგეთ, რომ

ასეც ყოფილა მუხრანში. თავი შეაფარეთ მუხრანში და ვაგროვდებით.

მორაბაწში, მიშა კლუგს. თქვენი „გაწმენდილის გოლება“ საერთოდ სწორია, თუმცა არც იმდენად „სწორი“, ეურჩალში დასაბეჭდათ რომ ვარგებულოყო, ხოლო არც იმდენად უსწორ-მასწორი, სარედაქციო გოდორში, რომ ვერ ნოთავსებულყო.

აქ. ალ. ლლონტს. კარგია თქვენი „საგამოცთო“. ნაშეტნავით, ეს ადგილი:

„გამოცდა იწყება, რაც ვიცი, „გამცვ“..“

უნდავარტიტებში შესვლას თუ ეპირებით, ეს ლექსი გადაეკეთე გამომცდელ კომისიას. მეტი თქვენ არაფერი განდათ.

აქ თუ სადმე, ნაბოლარას. თქვენი „უკანასკნელთ გამითხოვება“, რომელიც მანდატს ეხება, კარგია, ნამეტნავად — ეს ადგილი:

„პარტიამ გამწირა, ფული რომ ვყლუპე; მომისპო ავტო და ჩქარში კი — კუბე!“..“

მხოლოდ უშენიშვნოთ არც ეს ადგილი ვარგა მაგალითად: ფულის ყლუპვა არ შეიძლება ისე, თუ ის ჯერ ღვინოთ არ იქცა. შემდეგ კი ყლუპეთ, რამდენიც გინებოთ, რაც შეეხება სხვა ადგილებს, შენიშვნები კიდევ უფრო მეტი ექნებოდა და ამიტომ ისევე მათი სარედაქციო გოდორში შემონახვა ვაძჯობინეთ.

თქვენც დაგვეთანხმებით, რომ ასე აჯობებს. ქუთაისში, ბახჩოს. მშვენიერია თქვენი „პოეტოქრონიკა“. მოვათავსებდით, როგორც იუმორისტულ კრიტიკა-რეცენზიის ნიმუშს, რომ ავტორსა და მის ნაწარმოებსაც ასახელებდეთ, თორემ ისე გაუგებარი რჩება. შერჩევით მაინც ვათავსებთ ერთ ტაეპს:

„ურავანი, გრავნილი, ოქტომბერი და ჩახმან... პროლეტ-პოეტს არ შევინს ლექსის ასე მოჩამახვია!“.

მართალია, მხოლოდ ვისზედ გაქვთ საუბარი, დაგვი სახელებით. ყველა ხომ პროლეტ-პოეტი არ არის.

ს. კიცხში, გრიგალს. თქვენს წკიპურტებზე ჩვენც გიპასუხებთ ერთგვარი წკიპურტებით. აღმასკომის თავმჯდომარის შესახებ თქვენ სწერთ:

„თვით აღმასკომს არა უშვავს, არის ისე, შუახორცად“-ო.

ეს „შუახორცად“ ყოფნა ამ ზაფხულის სიცხეში, ჩვენის აზრით, სავსებით საკმაოა თემის აღმასკომისათვის.

ექიმი ქალის სანაძის შესახებ თქვენ სწერთ:

„მისი წკრიალა, წმინდა ხმა ბევრჯერ შენც გაგიგონია“-ო.

წკრიალა, წმინდა ხმა თუ აქვს აქიმს, ცხადია, იგი მღვდრობითი სქესის არსება იქნება და მეტს არას აშავეებს, მართო ეს მასზედ ჰალალ-ასანთია!

„აფთიაქს წამალი შემოაკლდა“-ო. ცხადია, ბევრი გაუცია და, მაშასადამე, თუ „შემოაკლდა“ მხოლოდ და მეტი არაფერი, ესეც ჰალალი რამეა აფთიაქზედ!

„თეატრსაც რომ შენდავდე, იფიქრებდი მისთვის რასმე, მე მგონია, ცუდს არ იზამ — გამგეობას მოსცხებ ხახრეს“-ო.

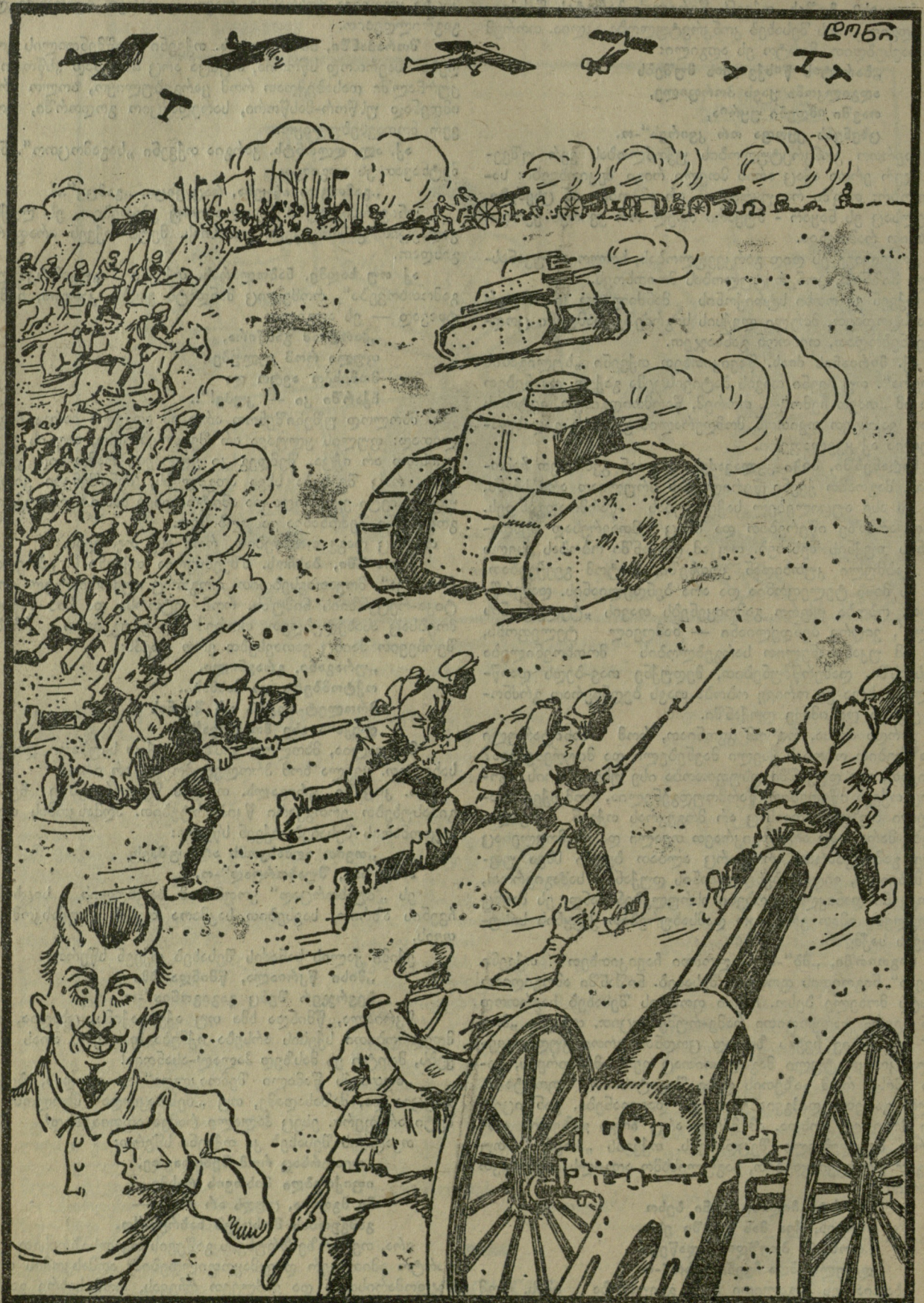
არა, თეატრზე ზრუნვის გაწევის თვალსაზრისით ჩვენ მართო ამით ვერ დაგვკმაყოფილებდით აღმასკომის თავმჯდომარისაგან და ვაძლევთ რჩევას, რომ სახრე განაწილოს თანაბრად თქვენსა და თეატრს შორის, რაც თქვენი დაუსაბუთებელი რჩევისათვის ჩვენ მიგვაჩნია სრულიად დამსახურებულ სასყიდლად.

ქუთაისში, დ. გორაკიშვილს. გვეკითხები: როგორ გავხდე მე ტარკორო. როცა გახდებით, მაშინ.

„ტარტაროზი“ წითელ მანევრებზე

— თვალს მოსწონს და გულს ახარებს ეს სანიმუშო გრილი! მხოლოდ ავსუს, რომ ამ დანი ენებია იხარჯებოდეს და იგი პირდაპირ უიბ გულში არ ხვდებოდეს ნამდვილ მტრებს!